

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. rugsėjo 3 d.*

Sujungtose bylose C-402/05 P ir C-415/05 P

dėl dviejų apeliacinių skundų pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį, pateiktų atitinkamai 2005 m. lapkričio 17 ir 21 d.,

Yassin Abdullah Kadi, gyvenantis Jeddah (Saudo Arabija), atstovaujamas QC I. Brownlie ir D. Anderson bei baristerio P. Saini, įgaliotų solisitoriaus G. Martin, nurodęs adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Al Barakaat International Foundation, įsisteigusi Spånga (Švedija), atstovaujama advokatų L. Silbersky ir T. Olsson,

apeliantai,

* Proceso kalbos: anglų ir švedų.

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai M. Bishop ir E. Finnegan bei E. Karlsson,

atsakovei pirmojoje instancijoje

palaikomai

Ispanijos Karalystės, atstovaujamos J. Rodríguez Cárcamo, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, E. Belliard ir S. Gasri,

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir M. de Mol,

apeliacinėje instancijoje į bylą įstojusių šalių,

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai C. Brown, J. Enegren ir P. J. Kuijper, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

palaikomai

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, E. Belliard ir S. Gasri,

apeliacinėje instancijoje į bylą įstojusios šalies,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos R. Caudwell, E. Jenkinson ir S. Behzadi-Spencer, padedamų QC C. Greenwood ir baristerio A. Dashwood, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

pirmojoje instancijoje į bylą įstojusios šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijos pirmininkai C. W. A. Timmermans (pranešėjas), A. Rosas ir K. Lenaerts, teisėjai J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Kūris, P. Lindh, J.-C. Bonichot, T. von Danwitz ir A. Arabadžiev,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. spalio 2 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. sausio 16 d. (C-402/05 P) ir 2008 m. sausio 23 d. (C-415/05 P) posėdžiuose pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo apeliaciniais skundais Y. A. Kadi (C-402/05 P) ir *Al Barakaat International Foundation* (toliau – *Al Barakaat*) (C-415/05 P) prašo panaikinti 2005 m. rugsėjo 21 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimus *Kadi prieš Tarybą ir Komisiją* (T-315/01, Rink. p. II-3649) ir *Yusuf ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* (T-306/01, Rink. p. II-3533) (toliau atitinkamai – skundžiamas sprendimas *Kadi* ir skundžiamas sprendimas *Yusuf ir Al Barakaat*, kartu – skundžiami sprendimai).
- ² Šiais sprendimais Pirmosios instancijos teismas atmetė Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* ieškinius dėl 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 881/2002, nustatančio tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu,

ir panaikinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą (OL L 139, p. 9, toliau – ginčijamas reglamentas), panaikinimo tiek, kiek šis aktas su jais susijęs.

Teisinis pagrindas

- 3 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos, 1945 m. birželio 26 d. pasirašytos San Franciske (Jungtinės Amerikos Valstijos), 1 straipsnio 1 ir 3 dalis Jungtinių Tautų tikslai yra ir „palaikyti tarptautinę taiką bei saugumą“, ir „įgyvendinti tarptautinį bendradarbiavimą sprendžiant ekonominio, socialinio, kultūrinio ir humanitarinio pobūdžio tarptautines problemas, ugdant ir skatinant pagarbą visoms žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms, nepaisant skirtingos rasės, lyties, kalbos bei religijos“.

- 4 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 24 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. Siekdamos užtikrinti greitą ir veiksmingą Jungtinių Tautų veiklą, jos narės patiki (Jungtinių Tautų) Saugumo Tarybai (toliau – Saugumo Taryba) pagrindinę atsakomybę už tarptautinės taikos ir saugumo palaikymą ir susitaria, kad, vykdydama savo pareigas, susijusias su šia atsakomybe, Saugumo Taryba veikia jų vardu.

2. Vykdydama šias pareigas, Saugumo Taryba remiasi Jungtinių Tautų tikslais ir principais. Konkretūs Saugumo Tarybos įgaliojimai, suteikti atsižvelgiant į šias pareigas, išdėstyti VI, VII, VIII ir XII skyriuose.“

5 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 25 straipsnį „(JTO) narės, remdamosi šia Chartija, sutinka paklusti Saugumo Tarybos nutarimams ir juos vykdyti“.

6 Jungtinių Tautų Chartijos 39, 41 ir 48 straipsniai yra VII skyriuje „Veiksmai, kai kyla grėsmė taikai, ji pažeidžiama ar įvykdomi agresijos aktai“.

7 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 39 straipsnį:

„Saugumo Taryba nustato grėsmės taikai, jos pažeidimo ar agresijos akto pavojų ir teikia rekomendacijas arba sprendžia, kokių reikia imtis priemonių pagal 41 ir 42 straipsnius siekiant palaikyti arba atkurti tarptautinę taiką bei saugumą.“

8 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnį:

„Saugumo Taryba gali nuspręsti, kokių priemonių, nesusijusių su ginkluotosios jėgos naudojimu, turi būti imamasi jos sprendimams vykdyti, taip pat gali pareikalauti, kad Jungtinių Tautų narės taikytų šias priemones. Tai gali būti visiškas arba dalinis ekonominių santykių, geležinkelio, jūrų, oro, pašto, telegrafo, radijo ir kitokių ryšių bei susisiekimo nutraukimas, taip pat diplomatinių santykių nutraukimas.“

- 9 Remiantis Jungtinių Tautų Chartijos 48 straipsnio 2 dalimi, Saugumo Tarybos sprendimus dėl tarptautinės taikos bei saugumo palaikymo „Jungtinių Tautų narės įgyvendina tiesiogiai, taip pat savo veiksmais per atitinkamas tarptautines institucijas, kurių narės jos yra“.
- 10 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 103 straipsnį „jeigu Jungtinių Tautų narių išsipareigojimai pagal šią Chartiją prieštarauja jų išsipareigojimams pagal kokį nors kitą tarptautinį susitarimą, jų išsipareigojimai pagal šią Chartiją turi pirmenybę“.

Bylų aplinkybės

- 11 Bylų aplinkybės yra išdėstytos skundžiamo sprendimo *Kadi* 10–36 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 10–41 punktuose.
- 12 Šio sprendimo tikslais jas galima reziumuoti, kaip toliau nurodoma.
- 13 1999 m. spalio 15 d. Jungtinių Tautų Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1267 (1999), kurioje, be kita ko, ji pasmerkė tai, kad Afganistano teritorijoje teroristams vis dar teikiamas prieglobstis, vedami jų apmokymai ir rengiami teroro aktai; dar kartą patvirtino įsitikinimą, kad tarptautinio terorizmo pažabojimas yra būtinas užtikrinti taiką ir tarptautinį saugumą, ir pasmerkė tai, kad Talibanas ir toliau teikia prieglobstį Osamai bin Ladenui ir jam bei su juo susijusiems asmenims leidžia vadovauti teroristų rengimo stovyklų tinklui iš Talibano kontroliuojamos teritorijos ir naudotis Afganistanu kaip tarptautinių teroristinių operacijų rengimo baze.

- 14 Šios rezoliucijos 2 punkte Saugumo Taryba iš Talibanui pareikalavo nedelsiant tiesiogiai arba netiesiogiai išduoti Osamą bin Ladeną valstybės, kurioje jam buvo pareikšti kaltinimai, arba valstybės, kurioje jis bus suimtas ir teisiamas, kompetentingoms valdžios institucijoms. Siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šio įpareigojimo, šios rezoliucijos 4 punkto b papunktyje nustatyta, kad visos valstybės turi „išsaldyti lėšas ir kitus finansinius išteklius, gaunamus iš Talibanui priklausančio arba tiesiogiai ar netiesiogiai jo kontroliuojamo turto arba iš turto, priklausančio ar kontroliuojamo bet kurios Talibanui priklausančios ar jo kontroliuojamos įmonės, kurias nurodo pagal 6 punktą įsteigtas komitetas, ir prižiūrėti, kad jų piliečiai ar bet kurie jų teritorijoje esantys asmenys neperduotų Talibanui arba bet kuriai jam priklausančiai ar tiesiogiai ar netiesiogiai jo kontroliuojamai įmonei valdyti ir naudoti nagrinėjamų ar kitų lėšų ar finansinių išteklių, išskyrus, kai kiekvienu atskiru atveju komitetas išduoda leidimą humanitariniais tikslais.“
- 15 Tos pačios rezoliucijos 6 punkte Saugumo Taryba, remdamasi savo laikino vidaus reglamento 28 straipsniu, nusprendė įsteigti Saugumo Tarybos komitetą, sudarytą iš visų jos narių (toliau – Sankcijų komitetas), atsakingą už tai, kad valstybės įgyvendintų 4 punkte nustatytas priemones, už 4 punkte nurodytų lėšų ir kitų finansinių išteklių nustatymą ir už prašymų leisti nukrypti nuo tame pačiame punkte numatytų priemonių nagrinėjimą.
- 16 Manydama, kad Rezoliucijai 1267 (1999) įgyvendinti būtina imtis Europos Bendrijos veiksmų, Europos Sąjungos Taryba 1999 m. lapkričio 15 d. priėmė Bendrąją poziciją 1999/727/BUSP, susijusią su ribojančiomis priemonėmis Talibanui atžvilgiu (OL L 294, p. 1).
- 17 Šios bendrosios pozicijos 2 straipsnis numato Talibanui užsienyje priklausančių lėšų ir kitų finansinių išteklių išsaldymą, laikantis rezoliucijos numatytų sąlygų.

- 18 2000 m. vasario 14 d. Taryba, remdamasi EB 60 ir 301 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 337/2000 dėl skrydžių uždraudimo ir lėšų bei kitų finansinių išteklių įšaldymo Afganistano Talibano atžvilgiu (OL L 43, p. 1).
- 19 2000 m. gruodžio 19 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1333 (2000), be kita ko, reikalaujančią, kad Talibanas vykdytų Rezoliuciją 1267 (1999), ir būtent, kad tarptautiniams teroristams ir jų organizacijoms nebūtų teikiamas prieglobstis ir apmokymai, o Osama bin Ladenas būtų išduotas kompetentingoms institucijoms, kad būtų patrauktas atsakomybėn. Saugumo Taryba nusprendė ypač sustiprinti skrydžių uždraudimą bei lėšų įšaldymą, nustatytą Rezoliucija 1267 (1999).
- 20 Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje nustatyta, kad visos šalys privalo „nedelsdamos įšaldyti lėšas ir kitus finansinius išteklius, priklausančius Osamai bin Ladenui bei Sankcijų komiteto nustatytiems su juo susijusiems asmenims ar įmonėms, įskaitant organizaciją *Al-Qaida*, ir lėšas, gaunamas iš turto, priklausančio Osamai bin Ladenui ir su juo susijusiems asmenims ir įmonėms arba jų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamoms, ir užtikrinti, kad nei nagrinėjamos, nei visos kitos lėšos ar finansiniai ištekliai nebūtų tiesiogiai ar netiesiogiai jų piliečių ar bet kurių jų teritorijoje esančių asmenų naudojami Osamos bin Ladeno, jo bendrininkų ar bet kurios jiems priklausančios tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamos įmonės, įskaitant organizaciją *Al-Qaida*.“
- 21 Toje pačioje nuostatoje Saugumo Taryba įpareigojo Sankcijų komitetą, remiantis valstybių ir regioninių organizacijų pateikta informacija, atnaujinti asmenų ir subjektų, nurodyto komiteto pripažintų susijusiais su Osamu bin Ladenu, įskaitant *Al-Qaida* organizaciją, sąrašą.

22 Rezoliucijos 1333 (2000) 23 punkte Saugumo Taryba nusprendė, kad priemonės, be kita ko, nustatytos 8 punkte, bus taikomos 12 mėnesių laikotarpiu, o jam pasibaigus ji nuspręs, ar reikia pratęsti ilgesniam laikotarpiui tomis pačiomis sąlygomis.

23 Nusprendusi, kad šiai rezoliucijai įgyvendinti būtina imtis Europos Bendrijos veiksmų, Taryba 2001 m. vasario 26 d. priėmė Bendrąją poziciją 2001/154/BUSP dėl papildomų ribojančių priemonių Talibanui, iš dalies keičiančią Bendrąją poziciją 96/746/BUSP (OL L 57, p. 1).

24 Bendrosios pozicijos 2001/154 4 straipsnyje nustatyta:

„Osamai bin Ladenui ir (Sankcijų komiteto) nustatytiems su juo susijusiems asmenims ar organizacijoms priklausančios lėšos ar kiti finansiniai ištekliai bus išaldyti ir jokios lėšos ar kiti finansiniai ištekliai nebus prieinami Osamai bin Ladenui nei kitiems su juo susijusiems asmenims ar organizacijoms, (Sankcijų komiteto) nustatytiems remiantis Rezoliucijos 1333 (2000) nuostatomis.“

25 2001 m. kovo 6 d. Taryba EB 60 ir 301 straipsnių pagrindu priėmė Reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą bei panaikinantį Reglamentą Nr. 337/2000 (OL L 67, p. 1).

26 Pagal šio reglamento trečią konstatuojamąją dalį Rezoliucijoje 1333 (2000) numatytos priemonės „patenka į Sutarties taikymo sritį ir todėl, ypač siekiant išvengti

konkurencijos iškraipymo, būtina priimti Bendrijos teisės aktus, kad Bendrijos teritorijoje būtų įgyvendinti atitinkami Saugumo Tarybos sprendimai.“

27 Reglamento Nr. 467/2001 1 straipsnis apibrėžia „lėšas“ ir „lėšų išaldymą“.

28 Pagal šio reglamento 2 straipsnį:

„1. Visos I priede išvardytos bet kurių Sankcijų <...> komiteto nustatytų fizinių arba juridinių asmenų, įmonių ar organizacijų nuosavybe esančios lėšos ir finansiniai ištekliai yra išaldomi.

2. Lėšos ar finansiniai ištekliai negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai atiduoti naudotis I priede išvardytiems Sankcijų <...> komiteto nustatytiems asmenims, įmonėms ar organizacijoms arba naudojami jų naudai.

3. 1 ir 2 dalys netaikomos lėšoms ir finansiniams ištekliams, kuriems taikomos Sankcijų <...> komiteto nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos. Šios leidžiančios nukrypti nuostatos gali būti nustatytos tarpininkaujant II priede išvardytoms valstybių narių kompetentingoms institucijoms.“

29 Reglamento Nr. 467/2001 I priede pateiktas asmenų, įmonių ar organizacijų, kurių atžvilgiu pagal 2 straipsnį numatytas lėšų išaldymas, sąrašas. Pagal jo 10 straipsnio 1 dalį Europos Bendrijų Komisija, remdamasi Saugumo Tarybos ar Sankcijų komiteto sprendimais, turi teisę pakeisti ar papildyti nurodytą I priedą.

³⁰ 2001 m. kovo 8 d. Sankcijų komitetas paskelbė pirmą konsoliduotą organizacijų ir asmenų, kurių lėšos turėtų būti išaldomos pagal Saugumo Tarybos rezoliucijas 1267 (1999) ir 1333 (2000), sąrašą (žr. 2001 m. kovo 8 d. šio komiteto pranešimą spaudai AFG/131 SC/7028, toliau – sąrašas). Vėliau šis sąrašas kelis kartus buvo keičiamas ir pildomas. Paskui Komisija pagal Reglamento Nr. 467/2001 10 straipsnį priėmė kelis reglamentus, kuriais ji pakeitė ar papildė šio reglamento I priedą.

³¹ 2001 m. spalio 17 d. ir lapkričio 9 d. Sankcijų komitetas paskelbė apie du naujus sąrašo papildymus, kuriuose, be kita ko, įtraukti ši fizinio asmens pavardė ir šios organizacijos pavadinimas:

— „Al-Quada, Yasin (A. K. A. Kadi, Shaykh Yassin Abdullah; A. K. A. Kahdi, Yasin), Jeddah, Saudo Arabija“ ir

— „*Barakaat International Foundation*, 4036 Spånga, Stokholmas, Švedija; Rinkebytorget 1, 04 Spånga, Švedija“.

³² 2001 m. spalio 19 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2062/2001, trečią kartą iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 467/2001 (OL L 277, p. 25), į šio reglamento I priedą, be kitų pavardžių, įtraukta ir Y. A. Kadi pavardė.

³³ 2001 m. lapkričio 12 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2199/2001, ketvirtą kartą iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 467/2001 (OL L 295, p. 16), į minėtą I priedą, be kitų pavadinimų ir pavardžių, įtrauktas *Al Barakaat* pavadinimas.

- 34 2002 m. sausio 16 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1390 (2002), nustatančią priemones Osamos bin Laden, *Al-Qaida* organizacijos ir Talibano narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu. Šios rezoliucijos 1 ir 2 punktuose būtent iš esmės numatoma pratęsti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje ir Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje nustatytą lėšų įšaldymą. Pagal Rezoliucijos 1390 (2002) 3 punktą praėjus dvylikai mėnesių nuo priemonių priėmimo Saugumo Taryba turi jas peržiūrėti ir nuspręsti pratęsti arba patobulinti.
- 35 Taryba, nusprendusi, kad šiai rezoliucijai įgyvendinti būtina imtis Bendrijos veiksmų, 2002 m. gegužės 27 d. priėmė Bendrąją poziciją 2002/402/BUSP dėl ribojančių priemonių prieš Osamą bin Ladeną, *Al-Qaida* organizacijos ir Talibano narius bei su jais susijusius kitus asmenis, grupes ir organizacijas, panaikinančią Bendrąsias pozicijas 96/746/BUSP, 1999/727/BUSP, 2001/154/BUSP ir 2001/771/BUSP (OL L 139, p. 4). Bendrosios pozicijos 2002/402 3 straipsnis konkrečiai numato pagal Saugumo Tarybos rezoliucijas 1267 (1999) ir 1333 (2000) Sankcijų komiteto parengtame sąraše nurodytų asmenų, grupių ir organizacijų lėšų bei kito finansinio turto ar ekonominių išteklių įšaldymą.
- 36 2002 m. gegužės 27 d. Taryba, remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, priėmė ginčijamą reglamentą.
- 37 Pagal šio reglamento ketvirtą konstatuojamąją dalį, be kitų, Rezoliucija 1390 (2002) numatytos priemonės „patenka į Sutarties taikymo sritį ir todėl, ypač siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, būtina priimti Bendrijos teisės aktus, kad Bendrijos teritorijoje būtų įgyvendinti atitinkami Saugumo Tarybos sprendimai.“
- 38 Ginčijamo reglamento 1 straipsnyje „lėšos“ ir „lėšų įšaldymas“ iš esmės apibrėžiami taip pat kaip Reglamento Nr. 467/2001 1 straipsnyje.

39 Pagal ginčijamo reglamento 2 straipsnį:

„1. Visos lėšos ir ekonominiai ištekliai, priklausantys, valdomi ar laikomi fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar organizacijų, nurodytų Sankcijų komiteto ir išvardytų I priede, yra išaldomi.

2. Sankcijų komiteto nurodyti ir I priede išvardyti fiziniai ar juridiniai asmenys, grupės arba organizacijos ar kas nors jų vardu, tiesiogiai ar netiesiogiai, negali naudotis jokiais lėšomis.

3. Sankcijų komiteto nurodyti ir I priede išvardyti fiziniai ar juridiniai asmenys, grupės arba organizacijos ar kas nors jų vardu, tiesiogiai ar netiesiogiai, negali naudotis jokiais ekonominiais ištekliais, kad šie asmenys, grupės ar organizacijos negalėtų įsigyti lėšų, prekių ar gauti paslaugų.“

40 Ginčijamo reglamento I priede pateiktas šio reglamento 2 straipsnyje minimų asmenų, grupių ir organizacijų, kurioms taikomas lėšų išaldymas, sąrašas. Į šį sąrašą įtraukti, be kita ko, šis organizacijos pavadinimas ir ši fizinio asmens pavardė:

— „*Barakaat International Foundation*, 4036 Spånga, Stokholmas, Švedija; Rinkebytorget 1, 04 Spånga, Švedija“, ir

— „Al-Qadi, Yasin (alias KADI, Shaykh Yassin Abdullah; alias KAHDI, Yasin), Jeddah, Saudo Arabija“.

- 41 2002 m. gruodžio 20 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1452 (2002), kuria siekiama palengvinti išpareigojimų laikymąsi kovojant su terorizmu. Šios rezoliucijos 1 punkte numatytos tam tikros leidžiančios nukrypti nuostatos ir išimtys, taikomos pagal Rezoliucijas 1267 (1999), 1333 (2000) ir 1390 (2002) nustatytam lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymui, kurias valstybės gali suteikti humanitariniais tikslais, pritarus Sankcijų komitetui.
- 42 2003 m. sausio 17 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1455 (2003), kuria siekiama pagerinti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje, Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje ir Rezoliucijos 1390 (2002) 1 ir 2 punktuose nustatytų priemonių įgyvendinimą. Remiantis Rezoliucijos 1455 (2003) 2 punktu, šios priemonės toliau bus tobulinamos po dvylikos mėnesių ar prareikęs anksčiau.
- 43 Taryba, manydama, kad Saugumo Tarybos rezoliucijai 1452 (2002) įgyvendinti būtina imtis Bendrijos veiksmų, 2003 m. vasario 27 d. priėmė Bendrąją poziciją 2003/140/BUSP dėl Bendrąją poziciją 2002/402/BUSP nustatytų ribojančių priemonių taikymo išimčių (OL L 53, p. 62). Bendrosios pozicijos 2003/140 1 straipsnyje numatyta, kad įgyvendindama Bendrosios pozicijos 2002/402/BUSP 3 straipsnyje nurodytas priemonės Europos bendrija atsižvelgs į išimtis, kurias taikyti leidžia Saugumo Tarybos rezoliucija 1452 (2002).
- 44 2003 m. kovo 27 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 561/2003, iš dalies keičiantį, dėl lėšų ir kitų ekonominių išteklių įšaldymui taikomų išimčių, Reglamentą (EB) Nr. 881/2002 (OL L 82, p. 1). Šio reglamento ketvirtoje konstatuojamojoje dalyje Taryba nurodo, kad atsižvelgiant į Rezoliuciją 1452 (2002) reikia suderinti Bendrijos numatytas priemones.

Pagal Reglamento Nr. 561/2003 1 straipsnį ginčijamas reglamentas papildytas tokiu straipsniu:

„2a straipsnis

1. 2 straipsnis netaikomas lėšoms ir ekonominiams ištekliams, jeigu:

a) bet kuri kompetentinga valstybės narės institucija, kaip išvardyta II priede, suinteresuoto fizinio arba juridinio asmens prašymu nustatė ir nusprendė, kad šios lėšos ir ekonominiai ištekliai yra:

i) reikalingi padengti esmines išlaidas, įskaitant mokėjimą už maisto produktus, nuomą arba turto įkeitimą, vaistus ir medicininį gydymą, mokesčius, išankstines draudimo įmokas ir komunalines paslaugas;

ii) skirti išskirtinai apmokėti pagrįstus profesinius mokesčius ir kompensuotinas sumas už patirtas išlaidas, susijusias su teisinių paslaugų teikimu;

iii) skirti išskirtinai apmokėti mokesčius arba paslaugų mokesčius už kasdienį įšaldytų lėšų arba ekonominių išteklių aptarnavimą ir laikymą; arba

iv) reikalingi ypatingoms išlaidoms; ir

- b) apie tokį sprendimą buvo pranešta Sankcijų komitetui; ir
- c) i) jeigu sprendimas priimtas pagal a punkto i, ii arba iii papunkčius, Sankcijų komitetas per 48 valandas nuo pranešimo nepateikė prieštaravimo sprendimui; arba
- ii) jeigu sprendimas priimtas pagal a punkto iv papunktį, Sankcijų komitetas pritarė sprendimui.

2. Asmenys, norintys pasinaudoti šio straipsnio 1 dalyje numatytais nuostatomis, turi pateikti prašymą, adresuotą atitinkamai kompetentingai valstybės narės institucijai, kaip išvardyta II priede.

II priede išvardytos kompetentingos institucijos turi nedelsiant pranešti prašymą pateikusiam asmeniui ir bet kokiems kitiems žinomiems tiesiogiai susijusiems asmenims, institucijoms ar organizacijoms, ar prašymas buvo patenkintas.

Kompetentinga institucija taip pat praneša kitoms valstybėms narėms, ar prašymas dėl tokios išimties buvo patenkintas.

3. Bendrijos viduje aptiktoms ir pervestoms lėšoms, skirtoms padengti išlaidas arba pripažintoms atitinkančiomis šio straipsnio reikalavimus, netaikomos tolesnės ribojančios priemonės pagal 2 straipsnį.

<...>“

Pirmosios instancijos teismui pateikti ieškiniai ir skundžiami sprendimai

- ⁴⁶ Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktais ieškiniais Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* prašo panaikinti Reglamentą Nr. 467/2001, be to, pirmasis – Reglamentą Nr. 2062/2001, o antroji – Reglamentą Nr. 2199/2001, kiek šie su jais susiję. Per procedūrą Pirmosios instancijos teisme apeliantai pakeitė savo reikalavimus ir ieškinio pagrindus, skųsdami ginčijamą reglamentą tiek, kiek jis su jais susijęs.
- ⁴⁷ Pirmosios instancijos teismo pirmosios kolegijos pirmininko nutartimis Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei leista įstoti į bylą atsakovių pirmoje instancijoje pusėje.
- ⁴⁸ Skundžiamuose sprendimuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausia nusprendė, kad kiekvienas ieškinys pareikštas vien Tarybai, palaikomai Komisijos ir Jungtinės Karalystės, ir kad vienintelis ieškinio dalykas yra prašymas panaikinti ginčijamą reglamentą, kiek jis atitinkamai susijęs su ieškovais (skundžiamų sprendimų *Kadi* 58 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 77 punktas).
- ⁴⁹ Grįsdamas savo reikalavimus, Y. A. Kadi ieškinyje Pirmosios instancijos teisme nurodo tris panaikinimo pagrindus, iš esmės susijusius su jo pagrindinių teisių pažeidimu. Pirmasis pagrindas susijęs su teisės būti išklausytam pažeidimu, antrasis –

su nuosavybės teisės ir proporcingumo principo pažeidimu, o trečiasis – su teisės į veiksmingą teisminę kontrolę pažeidimu.

- 50 *Al Barakaat* nurodo tris panaikinimo pagrindus, susijusius, pirma, su tuo, kad Taryba nebuvo kompetentinga priimti ginčijamą reglamentą, antra, su EB 249 straipsnio pažeidimu ir, trečia, su jos pagrindinių teisių pažeidimu.

Dėl Tarybos kompetencijos priimti ginčijamą reglamentą

- 51 Skundžiamuose sprendimuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausia išnagrinėjo klausimą, ar Taryba buvo kompetentinga priimti ginčijamą reglamentą remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, skundžiamo sprendimo *Kadi* 61 punkte nurodydamas, kad šis pagrindas buvo susijęs su viešąja tvarka ir todėl Bendrijos teismas galėjo jį išnagrinėti savo iniciatyva.
- 52 Skundžiamame sprendime *Yusuf ir Al Barakaat* Pirmosios instancijos teismas pirmiausia atmetė ieškovų argumentus dėl Reglamento Nr. 467/2001 teisinio pagrindo tariamo nebuvimo.
- 53 Šio sprendimo 107 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad taip daryti tinkama, nors šį reglamentą panaikinus ginčijamu reglamentu šis kaltinimas neteko dalyko, manydamas, kad šio atmetimo motyvai yra viena iš jo argumentavimo, taikomo vertinant pastarojo reglamento, vien dėl kurio pateiktas ieškinys, teisinį pagrindą, prielaidų.

54 Skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 112–116 punktuose jis pirmiausia atmetė argumentą, kad šioje byloje nagrinėjamos priemonės taikomos asmenų, esančių valstybės narės piliečiais, atžvilgiu, nors EB 60 ir 301 straipsniai Tarybai leidžia imtis priemonių tik trečiųjų valstybių atžvilgiu.

55 Šio sprendimo 115 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad taip pat, kaip ekonominės ar finansinės sankcijos teisėtai gali būti taikomos konkrečiai trečiosios valstybės vadovų, o ne pačios šios valstybės atžvilgiu, jos taip pat tam tikrais atvejais gali būti taikomos su šiais vadovais susijusiems ar pastarųjų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamiems asmenims ar grupėms, kad ir kur jie būtų.

56 Pagal šio sprendimo 116 punktą šis aiškinimas, kuris neprieštarauja EB 60 ir 301 straipsnių formuluotei, yra pateisinamas tiek efektyvumo, tiek humanitariniais tikslais.

57 Paskui skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 117–121 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė argumentą, pagal kurį nagrinėjamomis priemonėmis siekiama ne nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su trečiosiomis šalimis, o tik kovoti su tarptautiniu terorizmu, būtent prieš Osamą bin Ladeną.

58 Galiausiai šio sprendimo 122 ir 123 punktuose jis atmetė argumentą pagal kurį šios priemonės buvo neproporcingos, palyginti su EB 60 ir 301 straipsnių tikslu.

59 Tada, kalbėdamas apie priekaištus dėl ginčijamo reglamento teisinio pagrindo, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad, pirma, kaip teigė Taryba ir Komisija, vien

EB 60 ir 301 straipsniai nėra pakankama ginčijamo reglamento teisinė bazė (skundžiamų sprendimų *Kadi* 92–97 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 128–133 punktai).

- ⁶⁰ Jis, be kita ko, pripažino, kad šiuo reglamentu siekiama įgyvendinti naujo tipo vadinamas „protingas“ sankcijas („smart sanctions“), kurioms būdinga tai, kad jos neturi jokio ryšio su trečiosios valstybės teritorija arba vadovais, nes po Talibano režimo žlugimo nagrinėjamos priemonės, kaip antai numatytosios Rezoliucijoje 1390 (2002), buvo nukreiptos tiesiogiai prieš Osama bin Ladeną, *Al-Qaida* tinklą ir su jais susijusius asmenis bei subjektus.
- ⁶¹ Pirmosios instancijos teismo nuomone, atsižvelgiant į EB 60 ir 301 straipsnių tekstą, ypač į juose esančius pasakymus „atitinkamų trečiųjų šalių atžvilgiu“ ir „su viena ar keletu trečiųjų šalių“, šiais straipsniais negalima remtis taikant šio naujo tipo sankcijas. Pagal juos galima priimti tik sankcijas trečiosios šalies atžvilgiu, kurios gali apimti tokios šalies vadovus ir su šiais vadovais susijusius arba tiesiogiai ar netiesiogiai jų kontroliuojamus asmenis bei subjektus. Tačiau jei tokiose priemonėse numatytas režimas išnyko, nebėra pakankamo ryšio tarp šių asmenų ar subjektų ir atitinkamos trečiosios šalies.
- ⁶² Antra, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Taryba teisingai manė, jog vien EB 308 straipsnis taip pat nėra tinkama teisinė bazė norint priimti ginčijamą reglamentą (skundžiamų sprendimų *Kadi* 98–121 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 134–157 punktai).
- ⁶³ Šiuo klausimu jis nusprendė, kad kova su tarptautiniu terorizmu, konkrečiau kalbant, ekonominių ir finansinių sankcijų, pavyzdžiui, lėšų iššaldymo, nustatymas asmenų ir subjektų, įtariamų prisidėjus ji finansuojant, atžvilgiu, negali būti siejama nė su vienu

iš Bendrijai EB 2 ir 3 straipsniais aiškiai priskirtų tikslų (skundžiamų sprendimų *Kadi* 116 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 152 punktas).

- ⁶⁴ Pirmosios instancijos teismo nuomone, ginčijamu reglamentu numatytos priemonės negalėtų remtis bendrosios prekybos politikos kūrimo tikslu (EB 3 straipsnio 1 dalies b punktas), nes Bendrijos ir trečiųjų šalių prekybiniai santykiai šiose bylose nenagrinėjami. Negalima remtis ir tikslu sukurti sistemą, užtikrinančią, kad konkurencija vidaus rinkoje nebūtų iškraipoma (EB 3 straipsnio 1 dalies g punktas), nes Pirmosios instancijos teismui pateikti vertinimai neleido manyti, kad ginčijamas reglamentas veiksmingai padeda apsisaugoti nuo laisvo kapitalo judėjimo kliūčių ar žymių konkurencijos iškraipymų atsiradimo rizikos.
- ⁶⁵ Trečia, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Taryba buvo kompetentinga priimti ginčijamą reglamentą, kuriuo Bendrijoje įgyvendinamos ekonominės ir finansinės sankcijos, numatytos Bendrojoje pozicijoje 2002/402, remdamasi kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais (skundžiamų sprendimų *Kadi* 135 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 170 punktas).
- ⁶⁶ Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas manė, kad reikia atsižvelgti į Maastrichto sutartimi specialiai įtvirtintą sąsają tarp Bendrijos veiksmų imantis ekonominių sankcijų pagal EB 60 ir 301 straipsnius ir ES sutarties tikslų išorinių santykių srityje (skundžiamų sprendimų *Kadi* 123 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 159 punktas).
- ⁶⁷ Pirmosios instancijos teismo nuomone, EB 60 ir 301 straipsniai yra specifinės EB sutarties nuostatos, nes jie aiškiai numato, kad Bendrijos veiksmas gali pasirodyti būtinas įgyvendinant ne vieną iš EB sutartimi nustatytų Bendrijos tikslų, o vieną iš ES 2 straipsniu konkrečiai Sąjungai priskirtų tikslų, būtent įgyvendinant

bendrą užsienio ir saugumo politiką (toliau – BUSP) (skundžiamų sprendimų *Kadi* 124 punktą ir *Yusuf ir Al Barakaat* 160 punktą).

- 68 Taigi pagal EB 60 ir 301 straipsnius Bendrijos veiksmas, Pirmosios instancijos teismo nuomone, iš tikrųjų yra Sąjungos veiksmas, įgyvendinamas remiantis Bendrijos ramsčiu Tarybai priimant bendrąją poziciją ar imantis bendro veiksmo BUSP srityje (skundžiamų sprendimų *Kadi* 125 punktą ir *Yusuf ir Al Barakaat* 161 punktą).

Dėl EB 249 straipsnio laikymosi

- 69 Paskui skundžiamame sprendime *Yusuf ir Al Barakaat* Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo ieškinio pagrindą, kuriuo remtasi tik byloje, kur priimtas šis sprendimas, pagal kurį ginčijamas reglamentas tiek, kiek jis tiesiogiai pažeidžia asmenų teises ir numato individualias sankcijas, nėra visuotinio taikymo aktas ir todėl pažeidžia EB 249 straipsnį. Todėl šis reglamentas laikytinas ne reglamentu, o individualių sprendimų grupe.
- 70 Pirmosios instancijos teismas atmetė šį ieškinio pagrindą šio sprendimo 184–188 punktuose.
- 71 Šio sprendimo 186 punkte jis nusprendė, kad ginčijamas reglamentas neginčijamai yra visuotinai taikomas aktas EB 249 straipsnio antrosios pastraipos prasme, nes jis visiems draudžia suteikti lėšas ar ekonominius išteklius tam tikriems asmenims.

72 Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad tai, jog asmenų pavardės išvardytos šio reglamento I priede taip, kad jis atrodo tiesiogiai ir konkrečiai su jais susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, niekaip nepaveikia šio draudimo, kuris taikomas *erga omnes*, bendro pobūdžio, kaip matyti būtent iš šio reglamento 11 straipsnio.

Dėl pagarbos kai kurioms pagrindinėms teisėms

73 Kalbant apie abiejų bylų ieškinių pagrindus, susijusius su ieškovų pagrindinių teisių pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas manė, kad pirmiausia reikia išnagrinėti iš Jungtinių Tautų kylančios tarptautinės teisės sistemos ir nacionalinės ar Bendrijos teisės sistemos sąsają bei kiek Bendrijos ir jos valstybių narių kompetencija ribojama Saugumo Tarybos rezoliucijomis, priimtomis remiantis Jungtinių Tautų Chartijos VII skyriumi. Šis nagrinėjimas iš tiesų lemia Pirmosios instancijos teismo vykdytinas tokias rezoliucijas įgyvendinančių Bendrijos teisės aktų teisėtumo kontrolės, būtent pagrindinių teisių atžvilgiu, apimties vertinimą. Pirmosios instancijos teismas turi išdėstyti nuomonę dėl tariamų ieškovo pagrindinių teisių pažeidimų tiek, kiek jis pripažins, kad jie patenka į jo teisminę kontrolę ir gali lemti ginčijamo reglamento panaikinimą (skundžiamų sprendimų *Kadi* 178–180 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 228–230 punktai).

74 Pirma, dėl iš Jungtinių Tautų kylančios tarptautinės teisės sistemos ir nacionalinės ar Bendrijos teisės sistemos sąsajos Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tarptautinės teisės požiūriu valstybės narės, kaip JTO narės, privalo laikytis įsipareigojimų „pagal (Jungtinių Tautų) Chartiją“ pirmenybės, įtvirtintos jos 103 straipsnyje, kuri, be kita ko, reiškia, kad šios Chartijos 25 straipsnyje numatytas įsipareigojimas vykdyti Saugumo Tarybos sprendimus turi viršenybę bet kurio kito jų prisiimto įsipareigojimo atžvilgiu (skundžiamų sprendimų *Kadi* 181–184 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 231–234 punktai).

- 75 Pirmosios instancijos teismo nuomone, šios valstybių narių pareigos gerbti pagal Jungtinių Tautų Chartiją prisiimtų įsipareigojimų viršenybę EB sutartis nepaveikia, nes ši pareiga išplaukia iš sutarties, kuri sudaryta anksčiau nei pastaroji, taigi taikomos EB 307 straipsnio nuostatos. Dar daugiau, šio principo laikytis reikalauja EB 297 straipsnis (skundžiamų sprendimų *Kadi* 185–188 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 235–238 punktai).
- 76 Iš to Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad Saugumo Tarybos rezoliucijos, priimtose remiantis Jungtinių Tautų Chartijos VII skyriumi, yra privalomos visoms Bendrijos valstybėms narėms, kurios turi imtis visų priemonių užtikrinant jų įgyvendinimą ir turi galimybę ar netgi privalo netaikyti bet kurios Bendrijos teisės nuostatos, ar tai būtų pirminės teisės nuostata, ar šios teisės bendrasis principas, kurie trukdo tinkamai vykdyti įsipareigojimus pagal šią Chartiją (skundžiamų sprendimų *Kadi* 189 ir 190 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 239 ir 240 punktai).
- 77 Tačiau, Pirmosios instancijos teismo nuomone, iš tarptautinės teisės įpareigojimo išplaukiantis šių rezoliucijų privalomumas Bendrijos nesaisto, nes jos tiesiogiai neįpareigoja Jungtinių Tautų Chartija, kadangi ji nėra nei JTO narė, nei Saugumo Tarybos rezoliucijų adresatė, nei savo valstybių narių teisių ir pareigų perėmėja viešosios tarptautinės teisės prasme (skundžiamų sprendimų *Kadi* 192 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 242 punktas).
- 78 Tačiau tokia Bendrijos pareiga išplaukia iš Bendrijos teisės (skundžiamų sprendimų *Kadi* 193 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 243 punktas).
- 79 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas, pagal analogiją remdamasis, be kita ko, 1972 m gruodžio 12 d. Sprendimo *International Fruit Company ir kt.* (21/72 iki 24/72, Rink. p. 1219) 18 punktu, nusprendė, kad visais atvejais, kai pagal EB sutartį Bendrija

perima buvusią valstybių narių kompetenciją taikant Jungtinių Tautų Chartiją, šios Chartijos nuostatos saisto Bendriją (skundžiamų sprendimų *Kadi* 203 punktą ir *Yusuf ir Al Barakaat* 253 punktą).

- 80 Paskesniame pastarųjų sprendimų punkte Pirmosios instancijos teismas iš to padarė išvadą, kad, pirma, Bendrija negali pažeisti jos valstybių narių išipareigojimų pagal Jungtinių Tautų Chartiją nei trukdyti juos įgyvendinti ir, antra, remiantis Sutartimi, kuria ji buvo įsteigta, Bendrija, vykdydama savo kompetencijas, turi priimti visas reikalingas nuostatas, kad jos valstybės narės galėtų vykdyti šiuos išipareigojimus.
- 81 Taip turėdamas, antra, nustatyti teisėtumo kontrolės, kurią jam reikia vykdyti Bendrijos teisės aktų, kaip antai ginčijamas reglamentas, kuriais įgyvendinamos Jungtinių Tautų rezoliucijos, atžvilgiu, be kita ko, remiantis pagrindinėmis teisėmis, apimtį, Pirmosios instancijos teismas pirmiausia skundžiamo sprendimo *Kadi* 209 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 260 punkte priminė, kad pagal teismų praktiką Europos Bendrija yra teisės bendrija ta prasme, kad nei jos valstybės narės, nei jos institucijos neišvengia jų teisės aktų atitikties pamatinei konstitucinei chartijai, tai yra EB sutarčiai, kontrolės bei todėl, kad Sutartis nustatė visą ieškinių ir procedūrų sistemą tam, kad Teisingumo Teismui būtų priskirta institucijų teisės aktų teisėtumo kontrolė.
- 82 Tačiau skundžiamo sprendimo *Kadi* 212 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 263 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad jo nagrinėjamose bylose kyla klausimas, ar egzistuoja bendrosios tarptautinės teisės ar pačia EB sutartimi nustatytos Pirmosios instancijos teismo vykdytinios šio reglamento teisminės kontrolės struktūrinės ribos.
- 83 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo *Kadi* 213 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 264 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė, kad ginčijamas reglamentas, priimtas atsižvelgiant į Bendrąją poziciją 2002/402, Bendrijos lygmeniu įgyvendina valstybių narių, kaip JTO narių, išipareigojimą įgyvendinti,

prireikus Bendrijos veiksmams, Osamos bin Laden, *Al-Qaida* organizacijos ir Talibanų narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu nustatytas sankcijas, kurios buvo patvirtintos ir vėliau sugriežtintos keliomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, priimtomis pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių.

84 Šiomis aplinkybėmis, Pirmosios instancijos teismo nuomone, Bendrija veikė remdamasi ribota kompetencija, neturėdama jokios autonominės vertinimo laisvės. Konkrečiai ji negalėjo nei tiesiogiai pakeisti nagrinėjamų rezoliucijų turinio, nei nustatyti mechanizmo, galinčio lemti tokius pakeitimus (skundžiamų sprendimų *Kadi* 214 punktą ir *Yusuf ir Al Barakaat* 265 punktą).

85 Iš to Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad tai, jog ieškovai ginčija ginčijamo reglamento vidinį teisėtumą, iš Pirmosios instancijos teismo reikalauja netiesiogiai ar papildomai tikrinti minėtu reglamentu įgyvendinamų rezoliucijų teisėtumą pagrindinių asmens teisių, kurias saugo Bendrijos teisinė sistema, atžvilgiu (skundžiamų sprendimų *Kadi* 215 ir 216 punktai ir *Yusuf ir Al Barakaat* 266 ir 267 punktai).

86 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 217–225 punktuose, kurie surašyti identišškai skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 268–276 punktais, Pirmosios instancijos teismas nurodė:

„217 Institucijos ir Jungtinė Karalystė Pirmosios instancijos teismo prašo iš principo nepripažinti bet kokios kompetencijos netiesiogiai vykdyti tokią šių rezoliucijų kontrolę, nes jos, kaip tarptautinės teisės normos, saistančios valstybes nares ir Bendriją, įpareigoja ją kaip ir visas Bendrijos institucijas. Iš esmės šios šalys mano, kad Pirmosios instancijos teismo kontrolė turėtų apsiriboti, pirma, patikrinimu, ar buvo laikytasi formos, procedūros

ir kompetencijos taisyklių, kurios šiuo atveju privalomos institucijoms, ir, antra, patikrinimu, ar nagrinėjamos Bendrijos priemonės yra adekvačios bei proporcingos įgyvendinamų Saugumo Tarybos rezoliucijų atžvilgiu.

- 218 Reikia pripažinti, kad toks kompetencijos apribojimas yra nagrinėjant iš Jungtinių Tautų kylančios tarptautinės teisės sistemos ir Bendrijos teisės sistemos ryšį nurodytų principų pasekmė.
- 219 Kaip jau buvo nurodyta, nagrinėjamas rezoliucijas Saugumo Taryba priėmė pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių. Tokiomis aplinkybėmis išimtinė kompetencija nustatyti, kas gali kelti grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui, bei priemonės, reikiamas juos palaikyti ar atkurti, priklauso Saugumo Tarybai, ir negali būti priskiriama nacionalinės ar Bendrijos valdžios institucijoms ir teismams, išskyrus vieninteliu prigimtinės teisės į individualią ar kolektyvinę savigny atveju, numatytu šios Chartijos 51 straipsnyje.
- 220 Kai Saugumo Taryba, veikdama pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, per savo Sankcijų komitetą nusprendžia, kad tam tikrų asmenų ar organizacijų lėšos turi būti įšaldytos, jos sprendimas, remiantis Chartijos 48 straipsniu, yra privalomas visoms Jungtinių Tautų narėms.
- 221 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta šio sprendimo 193–204 punktuose, Pirmosios instancijos teismo kompetencijos pripažinimas papildomai kontroliuoti tokio sprendimo teisėtumą taikant Bendrijos teisinėje sistemoje pripažintų pagrindinių teisių apsaugos standartus nėra pateisinamas nei pagal tarptautinę, nei pagal Bendrijos teisę.

- 222 Pirma, tokia kompetencija būtų nesuderinama su valstybių narių įsipareigojimais pagal Jungtinių Tautų Chartiją, ypač jos 25, 48 ir 103 straipsnius, bei pagal Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės (Vienoje sudarytos 1969 m. gegužės 23 d.) 27 straipsnį.
- 223 Antra, tokia kompetencija prieštarautų EB sutarties nuostatoms, būtent EB 5, 10, 297 straipsniams ir EB 307 straipsnio pirmajai pastraipai, taip pat ES sutarties nuostatoms, būtent ES 5 straipsniui, pagal kurį Bendrijos Teismas savo įgaliojimus vykdo laikydamasis EB sutarties ir ES sutarties nuostatose numatytų sąlygų ir tikslų. Dar daugiau, ji būtų nesuderinama su principu, pagal kurį Bendrijos, įskaitant ir Pirmosios instancijos teismą, kompetencija turi būti vykdoma laikantis tarptautinės teisės (1992 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Poulsen ir Diva Navigation*, C-286/90, Rink. p. I-6019, 9 punktas ir 1998 m. birželio 16 d. Sprendimo *Racke*, C-162/96, Rink. p. I-3655, 45 punktas).
- 224 Reikia pridurti, kad būtent atsižvelgiant į EB 307 straipsnį ir į Jungtinių Tautų Chartijos 103 straipsnį argumentas dėl pagrindinių teisių, kurios yra saugomos Bendrijos teisinės sistemos, pažeidimų arba dėl šios teisinės sistemos principų pažeidimų nepaveiks Saugumo Tarybos rezoliucijos galiojimo ar jos poveikio Bendrijos teritorijoje (analogiškai žr. 1970 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, Rink. p. 1125, 3 punktą; 1986 m. spalio 8 d. Sprendimo *Keller*, 234/85, Rink. p. 2897, 7 punktą ir 1989 m. spalio 17 d. Sprendimo *Dow Chemical Ibérica ir kt. prieš Komisiją*, 97/87–99/87, Rink. p. 3165, 38 punktą).
- 225 Taigi reikia pripažinti, kad nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos iš principo nepatenka į Pirmosios instancijos teismo teisminę kontrolę ir kad jam neleidžiama, net ir papildomai, nagrinėti jų teisėtumo Bendrijos teisės atžvilgiu. Tačiau Pirmosios instancijos teismas privalo visais įmanomais būdais aiškinti ir taikyti šią teisę taip, kad ji atitiktų valstybių narių įsipareigojimus pagal Jungtinių Tautų Chartiją.“

87 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 226 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 277 punkte Pirmosios instancijos teismas teigė, kad jis vis dėlto turi teisę papildomai kontroliuoti nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų teisėtumą *jus cogens* normų, suprantamų kaip tarptautinė viešoji tvarka, kuri privaloma visiems tarptautinės teisės subjektams, įskaitant JTO įstaigas, ir nuo kurios neįmanoma nukrypti, atžvilgiu.

88 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo *Kadi* 227–231 punktuose, kurie surašyti identišškai skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 278–282 punktam, Pirmosios instancijos teismas nurodė:

„227 Šiuo požiūriu reikia pažymėti, kad Vienos konvencija dėl tarptautinių sutarčių teisės, kuri kodifikuoja tarptautinę paprotinę teisę (ir kurios 5 straipsnis nustato, kad ji taikoma „visoms sutartims, kuriomis įsteigiamos tarptautinės organizacijos, ir visoms sutartims, sudarytoms tarptautinėje organizacijoje“), savo 53 straipsnyje numato, kad sutartys yra niekinės, jei jos prieštarauja privalomojo pobūdžio bendrosios tarptautinės teisės normoms (*jus cogens*), apibrėžiamoms kaip „normos, kurias tarptautinė valstybių bendrija yra visas priėmusi ir pripažinusi kaip normas, nuo kurių draudžiama nukrypti ir kurios gali būti keičiamos tik priimant kitą tokio pat pobūdžio bendrąją tarptautinės teisės normą“. Taip pat Vienos konvencijos 64 straipsnis nustato, kad „jei atsiranda nauja privalomojo pobūdžio bendrosios tarptautinės teisės norma, kiekviena egzistuojanti sutartis, kuri prieštarauja šiai normai, tampa negaliojanti ir yra nutraukiama“.

228 Galiausiai pati Jungtinių Tautų Chartija numato imperatyvių tarptautinės teisės principų, būtent žmogaus pagrindinių teisių apsaugos, egzistavimą. Chartijos preambulėje Jungtinių Tautų Tautos paskelbė pasiryžusios „įtvirtinti (...savo) tikėjimą pagrindinėmis žmogaus teisėmis, jo asmenybės orumu bei verte“. Be to, iš Chartijos pirmo skyriaus „Tikslai ir principai“ matyti, kad Jungtinių Tautų tikslas – skatinti pagarbą žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms.

- 229 Šie principai taikomi tiek JTO narėms, tiek jos institucijoms. Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 24 straipsnio 2 dalį Saugumo Taryba, vykdydama pareigas, susijusias su pagrindine atsakomybe už tarptautinės taikos ir saugumo palaikymą, „remiasi Jungtinių Tautų tikslais ir principais“. Todėl galimybe nustatyti sankcijas, kurią Saugumo Taryba turi vykdydama šias pareigas, turi būti naudojamosi laikantis tarptautinės teisės ir būtent Jungtinių Tautų tikslų ir principų.
- 230 Taigi tarptautinė teisė leidžia manyti, kad Saugumo Tarybos rezoliucijų privalomasis pobūdis yra ribojamas: jos turi laikytis privalomų pagrindinių *jus cogens* nuostatų. Priešingu atveju, nors ir neįmanoma, rezoliucijos netaikytų nei JTO valstybių narių, nei Bendrijos.
- 231 Papildoma Pirmosios instancijos teismo teisminė kontrolė nagrinėjant ieškinį dėl Bendrijos teisės akto, priimto neturint jokios veiksmų laisvės įgyvendinant Saugumo Tarybos rezoliuciją, panaikinimo išimtiniais atvejais gali būti išplečiama siekiant patikrinti, kaip laikomasi *jus cogens* normoms priklausančių viršenybę turinčių tarptautinės teisės normų, būtent imperatyvių normų, skirtų visuotinei žmogaus teisių, nuo kurių, kaip nuo „nepažeidžiamų paprotinės tarptautinės teisės principų“, nei valstybės narės, nei JTO instancijos negali nukrypti, apsaugos (1996 m. liepos 8 d. Tarptautinio teisingumo teismo patariamąsios nuomonės dėl *Grasinimų panaudoti branduolinią ginklą ar jo naudojimo teisėtumo*, Rink. 1996, p. 226, 79 punktas; taip pat šia prasme žr. <...> generalinio advokato F. G. Jacobs išvados byloje *Bosphorus* (kurioje 1996 m. liepos 30 d. priimtas sprendimas, C-84/95, Rink. p. I-3953) 65 punktą.“

⁸⁹ Būtent, pirma, dėl tariamo pagrindinės teisės į nuosavybę ir proporcingumo principo pažeidimo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo *Kadi* 237 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 288 punkte nurodė, kad reikia išnagrinėti, ar lėšų išaldymas, numatytas ginčijamu reglamentu, iš dalies pakeistu Regla-

mentu Nr. 561/2003 ir netiesiogiai Saugumo Tarybos rezoliucijomis, kurias šie reglamentai įgyvendina, pažeidžia pagrindines ieškovo teises.

- 90 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 238 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 289 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad taip nėra, atsižvelgiant į visuotinės pagrindinių žmogaus teisių apsaugos standartus, priklausančius *jus cogens* normoms.
- 91 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo *Kadi* 239 ir 240 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 290 ir 291 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad lėšų įšaldymo, nustatyto ginčijamu reglamentu, išlygos ar leidžiančios nukrypti nuostatos, numatytos jį iš dalies keičiančiu Reglamentu Nr. 561/2003, įgyvendinančiu Saugumo Tarybos rezoliuciją 1452(2002), parodo, kad šios priemonės tikslas ir paskirtis nesusiję su nehumanišku ar žeminančiu elgesiu su į sąrašą įrašytais asmenimis.
- 92 Be to, skundžiamo sprendimo *Kadi* 243–251 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 294–302 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad lėšų įšaldymas nėra savavališkas, netinkamas ar neproporcingas suinteresuotųjų asmenų privačios nuosavybės teisės pažeidimas ir todėl negali būti laikomas prieštaraujančiu *jus cogens* dėl šių aplinkybių:

— nagrinėjamomis priemonėmis siekiama tarptautinei bendrijai pamatinio bendro intereso tikslo, tai yra kovos su tarptautiniu terorizmu, ir JTO teisėtai gali imtis apsaugos nuo teroristinių organizacijų išpuolių,

- lėšų išaldymas yra apsaugos priemonė, kuri, skirtingai nei konfiskavimas, pažeidžia ne pačią suinteresuotųjų asmenų teisę į finansinių aktyvų nuosavybę, o tik naudojimąsi jais,
- nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos numato periodišką sankcijų peržiūrėjimo tvarką,
- nagrinėjami teisės aktai įtvirtina procedūrą, leidžiančią suinteresuotiesiems asmenims bet kuriuo momentu, tarpininkaujant jų pilietybės ar gyvenamosios vietos valstybei narei, Sankcijų komiteto prašyti peržiūrėti jų atvejį.

93

Antra, dėl tariamo teisės būti išklausytam pažeidimo ir būtent dėl tariamos ieškovų teisės, kad prieš priimdamos ginčijamą sprendimą Bendrijos institucijos juos išklausytų, skundžiamo sprendimo *Kadi* 258 punkte, kuris *mutatis mutandis* atitinka skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 328 punktą, Pirmosios instancijos teismas nusprendė:

„Tačiau nagrinėjamoje byloje, kaip matyti iš pirmiau pateiktų pradinių vertinimų dėl Jungtinių Tautų teisinės sistemos ir nacionalinės ar Bendrijos teisinės sistemos sąsajos, Bendrijos institucijos turėjo į Bendrijos teisinę sistemą perkelti Saugumo Tarybos rezoliucijas ir Sankcijų komiteto sprendimus, kurie joms nesuteikė jokios galimybės konkrečiu jų įgyvendinimo etapu numatyti atskirų atvejų nagrinėjimo ar peržiūrėjimo Bendrijos mechanizmo, kadangi tiek nagrinėjamų priemonių turinys, tiek peržiūrėjimo mechanizmai (žr. <...> 262 ir paskesnius punktus) visiškai priklauso Saugumo Tarybos ir jos Sankcijų komiteto kompetencijai. Todėl Bendrijos institucijos neturėjo jokios teisės vykdyti tyrimo, jokios galimybės patikrinti Saugumo Tarybos ir Sankcijų komiteto pateiktus faktus, jokios šių faktų vertinimo laisvės ir jokios ieškovui taikytinos sankcijos tikslingumo vertinimo laisvės. Tokiomis

aplinkybėmis Bendrijos teisės principas, susijęs su teise būti išklausytam, nėra taikytinas, nes dėl suinteresuotojo asmens išklausymo institucija bet kuriuo atveju negalėtų peržiūrėti savo pozicijos.“

94 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 259 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad Taryba, priimdama ir įgyvendindama ginčijamą reglamentą, neprivalėjo išklausti ieškovo dėl jo įtraukimo į asmenų ir subjektų, kuriems taikomos sankcijos, sąrašą, o skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 329 punkte, – kad Taryba neturėjo išklausti ieškovų pirmojoje instancijoje iki priimant ginčijamą reglamentą.

95 Dėl tariamos ieškovų teisės būti išklausytiems Sankcijų komiteto iki jų įtraukimo į asmenų sąrašą pažeidimo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo *Kadi* 261 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 306 punkte pripažino, kad tokia teisė nėra numatyta nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijose.

96 Be to, skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 307 punkte jis nusprendė, kad jokia imperatyvi tarptautinės viešosios teisės norma nereikalauja išankstinio suinteresuotųjų asmenų išklausymo šios bylos aplinkybėmis.

97 Pirmosios instancijos teismas dar nurodė, kad nors nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos nenumato teisės būti išklausytam asmeniškai, jos ir vėliau Bendrijoje priimti jas įgyvendinantys reglamentai nustato atskirų atvejų peržiūrėjimo mechanizmą, numatant, kad suinteresuotieji asmenys, tarpininkaujant jų nacionalinėms valdžios institucijoms, gali kreiptis į Sankcijų komitetą, kad būtų išbraukti iš asmenų, kuriems taikomos sankcijos, sąrašo arba kad jų lėšų išaldymas būtų panaikintas (skundžiamų sprendimų *Kadi* 262 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 309 punktas).

- 98 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 264 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 311 punkte minėdamas „(Sankcijų komiteto) darbų vykdymą reglamentuojančias gaires“, šio komiteto priimtas 2002 m. lapkričio 7 d. ir papildytas 2003 m. balandžio 10 d. (toliau – Sankcijų komiteto gairės) ir skundžiamo sprendimo *Kadi* 266 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 313 punkte minėdamas įvairias Saugumo Tarybos rezoliucijas, Pirmosios instancijos teismas šiuose punktuose konstatavo, kad Saugumo Taryba visais įmanomais būdais siekė atsižvelgti į asmenų, įtrauktų į sąrašą, pagrindines teises, būtent į teisę į gynybą.
- 99 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 268 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 315 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad pirmesniame kiekvieno sprendimo punkte nurodyta aplinkybė, jog peržiūrėjimo procedūra patiems suinteresuotiesiems asmenims tiesiogiai nesuteikia teisės būti išklausytiems Sankcijų komiteto, kuris yra vienintelė kompetentinga institucija, valstybės prašymu galinti priimti sprendimą dėl jų atvejo peržiūrėjimo, nelaikytina nepriimtina tarptautinės viešosios tvarkos privalomų normų atžvilgiu. Iš esmės jie priklauso nuo to, kokią diplomatinę apsaugą valstybė teikia savo piliečiams.
- 100 Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad suinteresuotieji asmenys remdamiesi vidaus teise arba tiesiogiai ginčijamu reglamentu bei atitinkamomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, kurias jis įgyvendina, gali pareikšti ieškinį dėl galimo kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos neteisėto atsisakymo perduoti jų bylą Sankcijų komitetui peržiūrėti (skundžiamų sprendimų *Kadi* 270 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 317 punktas).
- 101 Be to, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad jo nagrinėjamų bylų aplinkybėmis, nagrinėjant apsaugos priemonę, ribojančią ieškovų disponavimą jų turtu, pagarba pagrindinėms suinteresuotųjų asmenų teisėms neįpareigoja informuoti apie prieš juos pateiktus faktus ir įrodymus, jei Saugumo Taryba ar jos Sankcijų komitetas mano, kad tai prieštarautų tarptautinės bendrijos saugumo interesams (skundžiamų sprendimų *Kadi* 274 punktas ir *Yusuf ir Al Barakaat* 320 punktas).

102 Iš to, kas pasakyta, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo *Kadi* 276 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 330 punkte padarė išvadą, kad ieškinio pagrindas, kurį ieškovai grindė teisės būti išklausytam pažeidimu, turi būti atmestas.

103 Galiausiai dėl ieškinio pagrindo, susijusio su teisės į veiksmingą teisminę kontrolę pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo *Kadi* 278–285 punktuose, surašytuose iš esmės identiška skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 333–340 punktams, nurodė:

„278 Šiuo atveju ieškovas Pirmosios instancijos teisme galėjo pareikšti ieškinį dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį.

279 Nagrinėdamas tokį ieškinį, Pirmosios instancijos teismas visapusiškai nagrinėja ginčijamo reglamento teisėtumą Bendrijos institucijų veiksmams taikomų kompetencijos ir išorinio teisėtumo taisyklių bei esminių procedūrinių reikalavimų atžvilgiu.

280 Pirmosios instancijos teismas taip pat vykdo ginčijamo reglamento teisėtumo kontrolę Saugumo Tarybos rezoliucijų, kurias šis reglamentas turi įgyvendinti, atžvilgiu, konkrečiai formalios ir materialios atitikties, vidinio suderinamumo bei proporcingumo aspektu.

281 Atlikdamas šią kontrolę, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad ieškovas neginčijamai yra vienas iš fizinių asmenų, 2001 m. spalio 19 d. įrašytų į <...> sąrašą.

- 282 Nagrinėdamas šį ieškinį dėl panaikinimo, Pirmosios instancijos teismas taip pat pripažino esąs kompetentingas kontroliuoti ginčijamo reglamento ir netiesiogiai – nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų teisėtumą *jus cogens* normoms priklausančių viršenybę turinčių tarptautinės teisės normų, būtent privalomų normų, numatančių visuotinę žmogaus teisių apsaugą, atžvilgiu.
- 283 Tačiau, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 225 punkte, Pirmosios instancijos teismas neturi teisės netiesiogiai kontroliuoti pačių nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų atitikties pagrindinėms asmens teisėms, kurias saugo Bendrijos teisinė sistema.
- 284 Taip pat Pirmosios instancijos teismas neturi teisės tikrinti, ar Saugumo Taryba nėra padariusi akivaizdžios klaidos, vertindama faktus ir įrodymus, kuriais ji pagrindė priimtas priemones, bei netiesiogiai kontroliuoti, išskyrus tam tikras šio sprendimo 282 punkte apibrėžtas ribas, šių priemonių tinkamumą bei proporcingumą. Tokia kontrolė negalėtų būti vykdoma nesisavinant Saugumo Tarybos prerogatyvų pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių nustatyti grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui bei atitinkamas kovos su ja arba jos šalinimo priemones. Galiausiai klausimas, ar asmuo arba organizacija kelia grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui, bei klausimas, kokių priemonių reikia imtis atitinkamų asmenų atžvilgiu, kad būtų pasipriešinta šiai grėsmei, suponuoja politinius ir vertinimo sprendimus, iš principo priklausančius tik institucijoms, kuriai tarptautinė bendrija patikėjo pagrindinę atsakomybę už tarptautinės taikos ir saugumo palaikymą, kompetencijai.
- 285 Todėl reikia pripažinti, kad dėl šio sprendimo 284 punkte nurodytų priežasčių, Saugumo Tarybai nepripažinus, jog yra tikslinga įsteigti nepriklausomą tarptautinį teismą, kompetentingą nagrinėti ieškinius dėl Sankcijų komiteto priimtų individualių sprendimų, ieškovas negali pasinaudoti jokia teisminės gynybos būdu.“

104 Skundžiamo sprendimo *Kadi* 286 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 341 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tokia ieškovo teisminės gynybos spraga pati savaime neprieštarauja *jus cogens* normoms.

105 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo *Kadi* 288–290 punktuose, surašytuose iš esmės identiška skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 343–345 punktams, nurodė:

„288 Šiuo atveju, Pirmosios instancijos teismas mano, kad ieškovo teisės kreiptis į teismą apribojimas, išplaukiantis iš imuniteto nuo teismų jurisdikcijos, kuriuo Jungtinių Tautų valstybių narių vidaus teisėje iš principo naudojasi Saugumo Tarybos rezoliucijos, priimtose pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, remiantis atitinkamais tarptautinės teisės principais (būtent (šios) Chartijos 25 ir 103 straipsniais), yra neatskiriamas nuo šios teisės, užtikrinamos *jus cogens* normomis.

289 Toks apribojimas pateisinamas tiek Saugumo Tarybos sprendimų pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių pobūdžiu, tiek siekiamu teisėtu tikslu. Nagrinėjamoje byloje ieškovo interesas, kad Pirmosios instancijos teismas išnagrinėtų jo ieškinį iš esmės, nėra pakankamas, kad suteiktų jam pirmenybę prieš esminį bendrąjį interesą palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą iškilus Saugumo Tarybos pagal Jungtinių Tautų Chartijos nuostatas aiškiai nustatytai grėsmei. Šiuo požiūriu ypatinga reikšmė turi būti teikiama aplinkybei, kad, nenumačius neribotos ar neapibrėžtos trukmės priemonių, visos vėliau Saugumo Tarybos priimtose rezoliucijos numatė šių priemonių tolesnio taikymo tikslingumo peržiūrėjimo mechanizmą praėjus 12 ar 18 ar daugiau mėnesių <...>.

290 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas mano, kad, nesant tarptautinio teismo, kompetentingo kontroliuoti Saugumo Tarybos teisės aktų teisėtumą, Sankcijų komiteto įsteigimas ir teisės aktuose numatyta galimybė į jį kreiptis bet kuriuo momentu dėl bet kurio atskiro atvejo peržiūrėjimo, pasinaudojant formaliu mechanizmu, įtraukiančiu „prašomą vyriausybę“ ir „nustatančiąją vyriausybę“ <...>, yra kitas protingas būdas tinkamai ginti pagrindines ieškovo teises, kurios pripažįstamos *jus cogens* normų.“

106 Todėl Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškinio pagrindus, grindžiamus teisės į veiksmingą teisminę kontrolę pažeidimu, ir dėl šios priežasties atmetė visą ieškinį.

Apeliacinio proceso šalių reikalavimai

107 Apeliaciniu skundu Y. A. Kadi Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti visą skundžiamą sprendimą *Kadi*,

— pripažinti negaliojančiu ginčijamą reglamentą ir

— priteisti iš Tarybos ir (arba) Komisijos bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo skundu ir procedūra Pirmosios instancijos teisme.

108 Apeliaciniu skundu *Al Barakaat* Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą *Yusuf ir Al Barakaat*,
- pripažinti negaliojančiu ginčijamą reglamentą ir
- priteisti iš Tarybos ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo skundu ir procedūra Pirmosios instancijos teisme.

109 Taryba abiejose bylose prašo atmesti apeliacinius skundus ir priteisti iš apelianų bylinėjimosi išlaidas.

110 Byloje C-402/05 P Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- pripažinti, kad nė vienas ieškovo nurodomas ieškinio pagrindas nepakeičia skundžiamo sprendimo *Kadi* rezoliucinėje dalyje padarytų išvadų, pakeičiant jo motyvus, kaip ji pasiūlė atsiliepime į ieškinį,
- dėl šios priežasties atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

111 Byloje C-415/05 P Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą ieškinį ir

— priteisti iš apeliančios bylinėjimosi išlaidas.

112 Jungtinė Karalystė pateikia priešpriešinį apeliacinį skundą ir Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinius skundus ir

— panaikinti skundžiamų sprendimų dalį, susijusią su *jus cogens* klausimu, t. y. skundžiamo sprendimo *Kadi* 226–231 punktus ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 277–281 punktus.

113 Ispanijos Karalystė, kuriai į bylą įstoti Tarybos reikalavimams palaikyti buvo leista Teisingumo Teismo pirmininko 2006 m. balandžio 27 d. (byla C-402/05 P) ir 2006 m. gegužės 15 d. (byla C-415/05 P) Nutartimis, Teisingumo Teismo prašo:

— visiškai atmesti apeliančių pateiktus apeliacinius skundus ir palikti galioti skundžiamus sprendimus,

- priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas,
- atmesti Komisijos teiginius dėl kiekvieno apeliacinio skundo pirmojo pagrindo ir palikti galioti skundžiamus sprendimus ir
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,
- nepatenkinus šių reikalavimų, jei Teisingumo Teismas panaikintų skundžiamus sprendimus ir todėl pripažintų negaliojančiu ginčijamą reglamentą, pagal EB 231 straipsnį palikti galioti šio reglamento pasekmes, kol bus priimtas naujas jį keičiantis reglamentas.

¹¹⁴ Prancūzijos Respublika, kuriai į bylą įstoti Tarybos ir Komisijos reikalavimams palaikyti buvo leista Teisingumo Teismo pirmininko 2006 m. balandžio 27 d. (byla C-402/05 P) ir 2006 m. gegužės 15 d. (byla C-415/05 P) Nutartimis, Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliančių skundus, patenkinti Jungtinės Karalystės priešpriešinį apeliacinį skundą ir pakeisti skundžiamų sprendimų dalies, susijusios su *jus cogens*, motyvus ir
- priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

- 115 Nyderlandų Karalystė, kuriai į bylą įstoti Tarybos reikalavimams palaikyti buvo leista Teisingumo Teismo pirmininko 2006 m. balandžio 27 d. (byla C-402/05 P) ir 2006 m. gegužės 15 d. (byla C-415/05 P) Nutartimis, abiejose bylose prašo atmesti apeliacinį skundą, jei Teisingumo Teismas pakeis motyvus dėl teisėtumo kontrolės apimties, ir, nepatenkinus šio reikalavimo, dėl klausimo, ar *jus cogens* normos buvo pažeistos.

Dėl apeliacinių skundų pagrindų, susijusių su skundžiamų sprendimų panaikinimu

- 116 Y. A. Kadi remiasi dviem apeliacinio skundo pagrindais, grindžiamais, pirma, ginčijamo reglamento teisinio pagrindo nebuvimu ir, antra, tarptautinės teisės daugelio taisyklių pažeidimu, kurį padarė Pirmosios instancijos teismas, ir pasekmėmis, kurias šis pažeidimas sukėlė pagrindų, susijusių su kai kurių jo pagrindinių teisių pažeidimu, kuriuo jis rėmėsi Pirmosios instancijos teisme, vertinimui.
- 117 *Al Barakaat* remiasi trimis apeliacinio skundo pagrindais, grindžiamais, pirma, ginčijamo reglamento teisinio pagrindo nebuvimu, antra, EB 249 straipsnio pažeidimu ir, trečia, kai kurių jos pagrindinių teisių pažeidimu.
- 118 Priešpriešiniame apeliaciniame skunde Jungtinė Karalystė remiasi vienu pagrindu, susijusius su teisės klaida, kurią Pirmosios instancijos teismas padarė skundžiamuose sprendimuose nusprenddamas, kad jis buvo kompetentingas nagrinėti atitinkamų Saugumo Tarybos rezoliucijų atitiktį *jus cogens* taisyklėms.

Dėl apeliacinių skundų

¹¹⁹ 2007 m. lapkričio 13 d. Nutartimi Teisingumo Teismo pirmininkas nusprendė išbraukti Ahmed Ali Yusuf pavardę iš Teisingumo Teismo registro, jam atsisakius apeliacinio skundo, byloje C-415/05 P pateikto kartu su *Al Barakaat*.

¹²⁰ Išklausius generalinį advokatą ir šalis dėl bylų tarpusavio sąsajos, jos, remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 43 straipsniu, turi būti sujungtos bendram sprendimui priimti.

Dėl apeliacinių skundų pagrindų, susijusių su ginčijamo reglamento teisiniu pagrindu

Šalių argumentai

¹²¹ Pirmuoju pagrindu Y. A. Kadi teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo *Kadi* 135 punkte nuspręsdamas, kad ginčijamas reglamentas galėjo būti priimtas, remiantis kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais.

¹²² Šį apeliacinio skundo pagrindą sudaro trys dalys.

- 123 Pirmojoje dalyje Y. A. Kadi teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nusprenddamas, kad EB 60 ir 301 straipsniai iš dalies gali būti laikomi ginčijamo reglamento teisiniu pagrindu. Be to, Pirmosios instancijos teismas nepaiškino, kaip šios nuostatos, kuriomis gali būti grindžiamos tik priemonės prieš trečiąsias šalis, kartu su EB 308 straipsniu gali būti laikomos šio reglamento teisiniu pagrindu, nors jame numatytos tik priemonės prieš privačius asmenis ir organizacijas.
- 124 Antrojoje dalyje Y. A. Kadi teigia, kad jei EB 60 ir 301 straipsniai vis dėl to būtų iš dalies laikomi ginčijamo reglamento teisiniu pagrindu, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą neteisingai aiškindamas EB 301 straipsnį ir jame numatytos „sąsajos“ paskirtį, nes šis straipsnis jokių atveju nesuteikia teisės imtis priemonių ES sutarties tikslui įgyvendinti.
- 125 Trečiojoje dalyje Y. A. Kadi Pirmosios instancijos teismui priekaištauja dėl teisės klaidos, padarytos EB 308 straipsnį aiškinant kaip suteikiantį teisinį pagrindą teisės aktui, kuriam būtinų veikimo galių nenumato EB sutartis ir kuris nėra būtinas Bendrijos tikslui įgyvendinti. Skundžiamo sprendimo *Kadi* 122–134 punktuose Pirmosios instancijos teismas klaidingai supainiojo dviejų integruotų bet atskirų teisinių sistemų, t. y. Sąjungos ir Bendrijos, tikslus ir taip pažeidė EB 308 straipsnio ribas.
- 126 Be to, tokia koncepcija nesuderinama su EB 5 straipsnyje numatytu suteiktų įgaliojimų principu. Šiuo klausimu iš 1996 m. kovo 28 d. Nuomonės 2/94 (Rink. p. I-1759) 28–35 punktų išplaukia, kad tikslo paminėjimas ES sutartyje nepakeičia šio tikslo nenurodymo vardijant EB sutarties tikslus.

- 127 Taryba ir Prancūzijos Respublika ginčija Y. A. Kadi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmąją dalį, be kita ko, teigdamos, kad EB 60 ir 301 straipsnių paminėjimas tarp ginčijamo reglamento teisinių pagrindų yra pateisinamas tuo, kad jie numato ribojančias priemones, kurių taikymo sritis, remiantis EB 308 straipsniu, turi būti išplėsta privatiems asmenims ar organizacijoms, taigi tokiems, kuriems šie abu pirmiau minėti straipsniai netaikomi.
- 128 Jungtinė Karalystė savo ruožtu teigia, kad EB 308 straipsnis buvo panaudotas kaip mechanizmas, leidžiantis papildyti EB 60 ir 301 straipsniuose numatytą instrumentinę kompetenciją, taigi pastarieji nėra ginčijamo reglamento dalinis teisinis pagrindas. Ispanijos Karalystė iš esmės pateikia tokius pačius argumentus.
- 129 Dėl šio pagrindo antrosios dalies Taryba teigia, kad EB 301 straipsnyje numatytos sąsajos prasmė būtų yra jai suteikti teisę priimti priemones ES sutarties tikslui įgyvendinti.
- 130 Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Jungtinė Karalystė teigia, kad EB 308 straipsnis, o ne EB 60 ir 301 straipsniai leido priimti ribojančias priemones, taikomas privatiems asmenims ir organizacijoms, taip papildydamas šių dviejų straipsnių taikymo sritį.
- 131 Dėl Y. A. Kadi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečiosios dalies Taryba teigia, kad EB 301 straipsnyje numatytos sąsajos prasmė yra būtų išimtinai pasinaudoti Bendrijai suteiktomis teisėmis taikyti ekonomines ir finansines sankcijas, siekiant BUSP tikslo, taigi Sąjungos, o ne Bendrijos tikslo.

132 Jungtinė Karalystė ir į apeliacinę bylą įstojusios valstybės narės iš esmės pritaria šiai pozicijai.

133 Jungtinė Karalystė patikslina savo poziciją nurodydama, kad, jos nuomone, ginčijamame reglamente numatytas priemonės galima laikyti padedančiomis siekti ne Sąjungos, o Bendrijos tikslo, t. y. netiesiogiai numatyto, išimtinai instrumentinio ir išplaukiančio iš EB 60 ir 301 straipsnių – užtikrinti veiksmingus būdus išimtinai ekonominėmis priverstinėmis priemonėmis įgyvendinti aktus, priimtus pagal ES sutarties V skyrių Sąjungai suteikiamą kompetenciją.

134 Šios valstybės narės nuomone, kai šio instrumentinio tikslo įgyvendinimas reikalauja ekonominės prievartos formų, viršijančių pagal EB 60 ir 301 straipsnius Tarybai konkrečiai suteiktas teises, šias teises reikia papildyti remiantis EB 308 straipsniu.

135 Nurodžiusi, jog pakeitė savo nuomonę, Komisija iš esmės teigia, kad tik EB 60 ir 301 straipsniai, atsižvelgiant į jų turinį ir kontekstą, yra tinkami teisiniai pagrindai, kurių pakanka ginčijamam reglamentui priimti.

136 Šiuo klausimu Komisija iš esmės pateikia tokius argumentus:

- EB 301 straipsnio tekstas yra pakankamai platus, kad apimtų ekonomines sankcijas, taikomas privatiems asmenims, jei šie yra trečiojoje valstybėje ar su ja susiję kitu pagrindu. Sąvoka „ekonominiai santykiai“ apima plačią veiklos sritį. Bet kokia ekonominė sankcija, net jei ji taikoma trečiajai valstybei, pavyzdžiui, embargas, tiesiogiai paveikia susijusius privačius asmenis ir tik netiesiogiai – šią valstybę.

EB 301 straipsnio tekstas, ypač sąvoka „iš dalies“, nereikalauja, kad dalinė priemonė būtų taikoma konkrečiam susijusios valstybės segmentui, pavyzdžiui, vyriausybei. Kadangi ši nuostata Bendrijai leidžia visiškai nutraukti ekonominius santykius su bet kuria valstybe, ji taip pat turi leisti nutraukti ekonominius santykius su ribotu privačių asmenų skaičiumi ribotame valstybių skaičiuje;

- Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnio ir EB 301 straipsnio terminų sutapimas nurodo aiškų pastarosios nuostatos autorių norą numatyti platformą Bendrijai įgyvendinti bet kurią Saugumo Tarybos priimtą priemonę, kuri reikalauja Bendrijos veiksmų;
- EB 301 straipsnis nustato procedūrinę sąsają tarp Bendrijos ir Sąjungos, bet nei sumažina, nei padidina Bendrijos kompetencijos srities. Todėl ši nuostata turi būti aiškinama taip pat plačiai kaip ir susijusi Bendrijos kompetencija.

¹³⁷ Komisija teigia, kad nagrinėjamos priemonės yra susijusios su bendrąja prekybos politika, atsižvelgiant į priemonių, kuriomis uždraudžiamas ekonominių išteklių judėjimas, poveikį prekybai, arba kad šios priemonės yra nuostatos, susijusios su laisvu kapitalo judėjimu, nes jos numato draudimą perduoti ekonominius išteklius privatiems asmenims trečiosiose valstybėse.

¹³⁸ Komisija taip pat teigia, kad iš EB 56 straipsnio 1 ir 2 dalių išplaukia, jog kapitalo ir mokėjimų judėjimas tarp Bendrijos ir trečiųjų valstybių priskirtas Bendrijos

kompetencijai, todėl valstybės narės šioje srityje gali taikyti sankcijas tik pagal EB 60 straipsnio 2 dalį, o ne pagal EB 58 straipsnio 1 dalies b punktą.

139 Dėl šios priežasties Komisija mano, kad priimant ginčijamą reglamentą nebuvo galima remtis EB 308 straipsniu, nes galimybė veikti numatyta EB 60 ir 301 straipsniuose. Pastarieji straipsniai suteikia pagrindą pagrindinei arba dominuojančiai šio reglamento sudedamajai daliai, su kuria lyginant kitos sudedamosios dalys, pavyzdžiui, asmenų, kurie kartu yra ir Sąjungos valstybės narės piliečiai, ir užsienio teroristų organizacijos nariai, lėšų įšaldymas, yra išimtinai papildomos. Šiuo klausimu Komisija, be kita ko, remiasi 2006 m. sausio 10 d. Sprendimu *Komisija prieš Tarybą* (C-94/03, Rink. p. I-1, 35 punktas).

140 Papildomai Komisija teigia, kad prieš remiantis EB 308 straipsniu reikia išnagrinėti EB sutarties straipsnių taikymą bendrosios prekybos politikos ir laisvo kapitalo bei mokėjimų judėjimo srityje.

141 Papildomai ji teigia, kad jei EB 308 straipsnis laikytinas ginčijamo reglamento teisiniu pagrindu, jis būtų vienintelis teisinis pagrindas, nes šia nuostata remtis galima tada, kai Bendrijos veiksmai yra reikalingi vienam iš jos tikslų pasiekti, o ne, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas, pasiekti ES sutarties, šiuo atveju BUSP, tikslus.

142 Šiuo atveju kalbama apie Bendrijos tikslą, kurį sudaro bendroji prekybos politika, numatyta EB 3 straipsnio 1 dalies b punkte, ir tikslą, susijusį su laisvu kapitalo judėjimu, netiesiogiai numatytą EB 3 straipsnio 1 dalies c punkte, skaitomame kartu su susijusiomis EB sutarties nuostatomis, t. y. EB 56 straipsniu dėl laisvo kapitalo judėjimo su trečiosiomis šalimis. Kadangi nagrinėjamos priemonės paveikia prekybą,

neatsižvelgiant į tai, ar jos buvo priimtose siekiant užsienio politikos tikslų, jos priskirtos šiems Bendrijos tikslams.

143 Y. A. Kadi, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Jungtinė Karalystė atmeta pagrindinį Komisijos teiginį nurodydamos:

- tai yra platesnis EB 60 ir 301 straipsnių aiškinimas, kuris pažeidžia radikaliai kitokį ir naują nagrinėjamų vadinamųjų „protingų“ sankcijų pobūdį, nes jos nebeturi jokio ryšio su trečiąja šalimi, ir toks aiškinimas būtų pavojingas, nes šie straipsniai priimti tuo metu, kai sankcijoms toks ryšys buvo būdingas,
- kitaip nei nagrinėjamų protingų sankcijų atveju, visiškas embargas iš esmės taikomas trečiosios šalies vadovams, kuriems tokia priemonė vykdomas spaudimas, ir tik netiesiogiai – susijusios šalies ūkio subjektams, taigi negalima manyti, kad bet kokia sankcija, įskaitant embargą, pirmiausia taikoma privatiems asmenims,
- kitaip nei Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnis, EB 301 straipsnis konkrečiai numato ekonominių santykių nutraukimą „su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis“, taigi iš šių dviejų nuostatų teksto panašumo neišplaukia jokia išvada,
- EB 301 straipsnis nėra paprasta procedūrinė nuostata. Ši nuostata nustato specifinį teisinį pagrindą bei procedūrą ir Bendrijai aiškiai suteikia materialinę kompetenciją,

— ginčijamame reglamente numatytos priemonės nėra susijusios su prekybos santykiais tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių ir todėl negali būti priskirtos bendrosios prekybos politikos tikslui,

— Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad šios priemonės nepadedą užkirsti kelio laisvo kapitalo judėjimo kliūtims, ir ribojančios priemonės, nukreiptos prieš privačius asmenis ar organizacijas, negali būti grindžiamos EB 60 straipsnio 2 dalimi. Kadangi ši nuostata taikoma tik prieš trečiąsias šalis nukreiptoms priemonėms, nagrinėjamos priemonės galėjo būti priimtose tik pagal EB 58 straipsnio 1 dalies b punktą.

¹⁴⁴ Papildomą Komisijos teiginį Y. A. Kadi ir Ispanijos Karalystė bei Prancūzijos Respublika taip pat atmeta.

¹⁴⁵ Remtis EB 133 straipsniu ar EB 57 straipsnio 2 dalimi negalima, nes ginčijamame reglamente numatytos priemonės nėra susijusios su prekybos santykiais su trečiojomis šalimis ir nepriskirtinos EB 57 straipsnio 2 dalyje numatyta kapitalo judėjimo kategorijai.

¹⁴⁶ Be to, negalima teigti, kad ginčijamu reglamentu siekiama įgyvendinti Bendrijos tikslus EB 308 straipsnio prasme. Iš tikro čia negalima kalbėti apie laisvo kapitalo judėjimo tikslą, nes šiame reglamente numatytas lėšų išaldymo priemonės taikymas negali sukelti jokios tikėtinės ir rimtos skirtumo tarp valstybių narių rizikos. Bendrosios prekybos politikos tikslas taip pat netinka, nes privataus asmens, neturinčio ryšio su trečiosios šalies vyriausybe, lėšų išaldymas nėra susijęs su prekyba su tokia šalimi ir juo nesiekama prekybos politikos tikslo.

147 Jei jos pagrindiniam teiginiui būtų pritarta, Komisija Teisingumo Teismo prašo teisinio saugumo sumetimais ir siekiant tinkamai įgyvendinti išsipareigojimus Jungtinėms Tautoms visas ginčijamo reglamento pasekmes laikyti galutinėmis pagal EB 231 straipsnį.

148 Tokiu atveju Ispanijos Karalystė ir Prancūzijos Respublika taip pat pateikia tokį prašymą.

149 Kita vertus, Y. A. Kadi šiems prašymams prieštarauja teigdamas, kad ginčijamas reglamentas yra rimtas pagrindinių teisių pažeidimas. Bet kuriuo atveju išimtis numatyta tokiems asmenims, kaip antai apeliančiai, kurie jau pateikė ieškinius dėl šio reglamento.

150 Apeliacinio skundo pirmuoju pagrindu *Al Barakaat* priekaištauja Pirmosios instancijos teismui, pirma, dėl to, kad jis skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 158–170 punktuose nusprendė, jog ginčijamas reglamentas galėjo būti priimtas kartu remiantis EB 60, 301 ir 308 straipsniais.

151 Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, šio sprendimo 160 ir 164 punktuose nusprendęs, kad EB 60 ir 301 straipsniuose numatomas ne išimtinai Bendrijos veiksmų įgyvendinimas, ir jie taip pat gali būti susiję su ES 2 straipsniu Sąjungai konkrečiai numatytu tikslu, t. y. BUSP įgyvendinimu.

152 Antra, *Al Barakaat* priekaištauja Pirmosios instancijos teismui dėl to, jog to paties sprendimo 112, 113, 115 ir 116 punktuose jis nusprendė, kad, siekiant paveikti

ekonominius santykius su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis, privatiems asmenims numatytoms sankcijoms taikomos EB 60 ir 301 straipsnių nuostatos, ir šį aiškinimą pateisina ir efektyvumo, ir humanitariniai tikslai.

153 Taryba atsikerta, jog skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 161 punkte Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, kad dėl EB 60 ir 301 straipsniuose numatytos sąsajos sankcijomis, taikomomis remiantis šiomis nuostatomis, priėmus bendrąją poziciją ar ėmusis bendro veiksmo BUSP srityje, siekiant Bendrijos ekonominių santykių su viena ar daugiau trečiųjų šalių nutraukimo arba apribojimo, norima įgyvendinti BUSP tikslą, kurio siekiama šiais Sąjungos aktais.

154 Taryba taip pat teigia, jog Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad rėmimasis EB 308 straipsniu, kaip ginčijamo reglamento papildomu teisiniu pagrindu, buvo pateisinamas, nes šiuo straipsniu siekiama tik išplėsti EB 60 ir 301 straipsniuose jau numatytas ekonomines ir finansines sankcijas asmenims ir organizacijoms, kurie neturi pakankamo ryšio su konkrečia trečiaja šalimi.

155 Galiausiai Taryba mano, kad apeliančės kritika dėl šiame reglamente numatytų sankcijų veiksmingumo ir proporcingumo nėra svarbi tiek, kiek ji susijusi su šio reglamento teisinio pagrindo tinkamumu.

156 Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo Jungtinė Karalystė taip pat mano, kad jis nėra svarbus *Al Barakaat* apeliacinio skundo kontekste, nes skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog nebebūtina pareikšti nuomonės dėl Reglamento Nr. 467/2001 teisėtumo.

157 Likusieji Komisijos, Ispanijos Karalystės, Prancūzijos Respublikos ir Jungtinės Karalystės argumentai iš esmės yra tokie patys, kokius jos pateikė dėl Y. A. Kadi apeliacinio skundo.

Teisingumo Teismo vertinimas

158 Pirma, dėl *Al Barakaat* kritikos, skirtos skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 112, 113, 115 ir 116 punktam, reikia pripažinti, kad jie susiję su Reglamento Nr. 467/2001 teisiniu pagrindu.

159 Šis reglamentas buvo panaikintas ginčijamu reglamentu ir juo pakeistas. Be to, kaip Pirmosios instancijos teismas nurodė skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 77 punkte, o *Al Barakaat* savo skunde to neginčija, jos reikalavimus ir ieškinio pagrindus priderinus prie ginčijamo reglamento, jos ieškinio Pirmosios instancijos teismui vienintelis dalykas buvo prašymas panaikinti pastarąjį reglamentą tiek, kiek jis su ja susijęs.

160 Šiomis aplinkybėmis ši kritika jokių atvejų negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl laikytina nesvarbia.

161 Bet kuriuo atveju skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* teiginiai, į kuriuos nukreipia ši kritika ir kuriuos Pirmosios instancijos teismas laikė savo aiškinimo dėl ginčijamo reglamento teisinio pagrindo prielaidomis, yra pakartoti paskesniuose to sprendimo punktuose ir skundžiamame sprendime *Kadi* ir bus išnagrinėti vertinant apeliacinio skundo pagrindus, nukreiptus prieš šiuos punktus.

- 162 Todėl šios kritikos nereikia nagrinėti tiek, kiek ji susijusi su Reglamento Nr. 467/2001 teisiniu pagrindu.
- 163 Antra, reikia išsakyti nuomonę dėl pagrindinio Komisijos teiginio, pagal kurį, atsižvelgiant į EB 60 ir 301 straipsnių tekstą ir kontekstą, tik jie yra tinkamas ir pakankamas ginčijamo reglamento teisinis pagrindas.
- 164 Šis teiginys nukreiptas prieš skundžiamo sprendimo *Kadi* 92–97 punktus ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 128–133 punktus, kuriuose Pirmosios instancijos teismas išsakė priešingą nuomonę.
- 165 Šis teiginys turi būti atmestas.
- 166 Iš tikro Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad, atsižvelgiant į EB 60 ir 301 straipsnių tekstą, būtent juose esančias sąvokas „trečiųjų šalių atžvilgiu“ ir „su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis“, šios nuostatos numato priemonių prieš trečiąsias šalis priėmimą, o pastaroji sąvoka gali apimti tokios šalies vadovus ir su šiais vadovais susijusius arba tiesiogiai ar netiesiogiai jų kontroliuojamus privačius asmenis ir organizacijas.
- 167 Rezoliucijoje 1390 (2002), kurią siekiama įgyvendinti ginčijamu reglamentu, numatyti ribojančioms priemonėms būdingas jokio ryšio su trečiąją šalį valdančiu režimu nebuvimas. Iš tikro, žlugus Talibano režimui, šios priemonės buvo tiesiogiai nukreiptos prieš Osama bin Ladeną, *Al-Qaida* tinklą ir su jais susijusius asmenis bei subjektus, kaip antai nurodytuosius sąraše. Todėl jos savaime nepatenka į EB 60 ir 301 straipsnių taikymo sritį.

- 168 Toks EB 60 ir 301 straipsnių aiškinimas, kokį siūlo Komisija, pagal kurį pakanka, jog susijusios ribojančios priemonės būtų taikomos trečiosiose šalyse esantiems arba su ja kitoku pagrindu susijusiems asmenims arba organizacijoms, yra per platus ir juo tinkamai neatsižvelgiama į iš paties teksto išplaukiantį reikalavimą, kad remiantis šiomis nuostatomis priimanamos priemonės būtų nukreiptos prieš trečiąsias šalis.
- 169 Be to, ginčijamo reglamento esminis tikslas ir dalykas yra kovoti su tarptautiniu terorizmu, pirmiausia atkirsti jo finansinius išteklius išaldant asmenų ir subjektų, įtariamų dalyvaujant su juo susijusioje veikloje, lėšas ir ekonominius išteklius, o ne paveikti ekonominius Bendrijos ir kiekvienos iš trečiųjų šalių, kuriose šie asmenys ar subjektai yra, santykius, net jei jų gyvenamoji vieta būtų žinoma.
- 170 Rezoliucijoje 1390 (2002) numatytos ir ginčijamu reglamentu įgyvendinamos ribojančios priemonės neturi būti laikomos priemonėmis, kuriomis siekiama susiaurinti ekonominius santykius su kiekviena iš šių trečiųjų šalių, nei su kai kuriomis Bendrijos valstybėmis narėmis, kur yra asmenys ar organizacijos, kurių pavadinimas įtrauktas į sąrašą, pateiktą šio reglamento I priede.
- 171 Komisijos palaikomo teiginio nepateisina ir EB 301 straipsnyje vartojama sąvoka „iš dalies“.
- 172 Ši sąvoka iš tikro nurodo galimą priemonių, kurias galima priimti pagal šią nuostatą, taikymo *ratione materiale* arba *ratione personae* apribojimą. Tačiau ji nepaveikia reikalaujamų šių priemonių adresatų savybių ir todėl negali pateisinti jų taikymo išplėtimo adresatams, kurie neturi jokio ryšio su trečiąją šalį valdančiu režimu ir dėl šios aplinkybės nepatenka į šios nuostatos taikymo sritį.

- 173 Negalima pritarti ir Komisijos argumentui dėl Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnio ir EB 301 straipsnio terminų sutapimo, iš kurio, jos nuomone, išplaukia, kad pastarasis yra platforma Bendrijai įgyvendinant bet kurią Saugumo Tarybos priimtą priemonę, reikalaujančią Bendrijos veiksmo.
- 174 Iš tikro EB 301 straipsnyje konkrečiai numatomas ekonominių santykių nutraukimas „su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis“, nors tokio pasakymo nėra Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnyje.
- 175 Be to, kitais atžvilgiais Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnio taikymo sritis taip pat nesutampa su EB 301 straipsnio, nes pirmojoje nuostatoje leidžiama priimti kelias priemones, nenumatytas antrojoje, įskaitant iš esmės kitokias nuostatas nei tos, kuriomis siekiama nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su trečiąja šalimi, kaip antai diplomatinį santykių nutraukimą.
- 176 Reikia atmesti ir Komisijos argumentą, kad EB 301 straipsnis nustato procedūrinę sąsają tarp Bendrijos ir Sąjungos ir todėl šią nuostatą reikia aiškinti taip pat plačiai kaip ir atitinkamą Bendrijos kompetenciją, įskaitant susijusią su bendrąja prekybos politika ir laisvu kapitalo judėjimu.
- 177 Toks EB 301 straipsnio aiškinimas gali susiaurinti šios nuostatos taikymo sritį ir veiksmingumą, nes joje, atsižvelgiant į patį tekstą, numatomas ekonominius santykius su trečiosiomis šalimis paveikiančių priemonių priėmimas, kurios gali būti labai įvairios, ir todėl *a priori* neturi būti ribojamos sritimis, susijusiomis su kita materialine Bendrijos kompetencijos dalimi, kaip antai bendrosios prekybos politikos ar laisvo kapitalo judėjimo sritimi.

178 Tokio aiškinimo nepagrindžia ir EB 301 straipsnio tekstas, nes šis Bendrijai suteikia materialinę kompetenciją, kurios apimtis yra iš principo autonominė kitos Bendrijos kompetencijos atžvilgiu.

179 Trečia, reikia išnagrinėti subsidiarų Komisijos teiginį, kad jei ginčijamas reglamentas negalėjo būti priimtas remiantis vien EB 60 ir 301 straipsnių teisiniu pagrindu, remtis EB 308 straipsniu negalima, nes pastaroji nuostata taikoma būtent, tik jeigu jokia kita EB sutarties nuostata nesuteikia atitinkamam aktui priimti būtinos kompetencijos. Ginčijamu reglamentu nustatytos ribojančios priemonės priklauso Bendrijos veiksmo sričiai, būtent jos kompetencijai bendrosios prekybos politikos ir kapitalo judėjimo bei mokėjimų srityje.

180 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo *Kadi* 100 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 136 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad jokia EB sutarties nuostata nenumato priemonių, panašių į ginčijamame reglamente numatytąsias, skirtų kovai su tarptautiniu terorizmu ir, konkrečiau kalbant, nustatančių ekonomines ir finansines sankcijas, pavyzdžiui, lėšų išaldymą asmenims ir subjektams, įtariamiesiems prisidėjus į finansuojant, nenustatant jokio ryšio su trečiosios valstybės teritorija ar ją valdančiu režimu. Taigi šioje byloje pirmoji EB 308 straipsnio taikymo sąlyga yra tenkinama.

181 Šiai išvadai reikia pritarti.

182 Primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką teisinio pagrindo Bendrijos teisės aktui parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir kuriems, be kita ko, priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (žr., pavyzdžiui, 2007 m. spalio 23 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-440/05, Rink. p. I-9097, 61 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

- 183 Pirma, Bendrijos teisės aktas priskirtinas kompetencijai EB 133 straipsnyje numatytos bendrosios prekybos srityje, tik jeigu yra susijęs su tarptautine prekyba, nes jis daugiausia skirtas ją skatinti, palengvinti ar reglamentuoti bei daro tiesioginį ir nedelstiną poveikį prekybai arba atitinkamų produktų prekybai (žr., pavyzdžiui, 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia ir ERSA*, C-347/03, Rink. p. I-3785, 75 punktą jame nurodytą teismų praktiką).
- 184 Ginčijamo reglamento esminis tikslas ir dalykas, kaip nurodyta šio sprendimo 169 punkte, yra kovoti su tarptautiniu terorizmu ir jame šiam tikslui numatyta ekonominio ir finansinio pobūdžio ribojančių priemonių visuma, kaip antai asmenų ir subjektų, įtariamų prisidedant prie tarptautinio terorizmo finansavimo, lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymas.
- 185 Dėl šio tikslo ir dalyko negalima teigti, kad šis reglamentas konkrečiai taikomas tarptautinei prekybai tiek, kiek jis iš esmės skirtas skatinti, lengvinti ar reglamentuoti prekybą.
- 186 Be to, nors šis reglamentas gali paveikti tarptautinę prekybą, jo tikslas aiškiai nėra sukelti tiesioginių tokio pobūdžio pasekmių.
- 187 Todėl ginčijamas reglamentas negali būti grindžiamas Bendrijos kompetencija bendrosios prekybos politikos srityje.
- 188 Kita vertus, Komisijos nuomone, ginčijamas reglamentas patenka į EB sutarties nuostatų dėl laisvo kapitalo judėjimo ir mokėjimų taikymo sritį tiek, kiek

uždraudžia perleisti ekonominius išteklius trečiosiose šalyse esantiems privatiems asmenims.

189 Šį teiginį taip pat reikia atmesti.

190 Visų pirma, kalbant apie EB 57 straipsnio 2 dalį, reikia pripažinti, kad ribojančios priemonės, kurias nustato ginčijamas reglamentas, nepatenka nė į vieną šioje nuostatoje numatytų priemonių kategorijų.

191 Paskui dėl EB 60 straipsnio 1 dalies reikia pasakyti, kad ši nuostata taip pat negali pagrįsti ginčijamo reglamento, nes jos taikymo sritį apibrėžia EB 301 straipsnio taikymo sritis.

192 Kaip jau nuspręsta šio sprendimo 167 punkte, pastaroji nuostata nenumato ribojančių priemonių, kaip antai nagrinėjamų šioje byloje, priėmimo, kurioms būdingas joks ryšys su trečiąją šalį valdančiu režimu nebuvimas.

193 Galiausiai dėl EB 60 straipsnio 2 dalies reikia pripažinti, kad ši nuostata nenumato tokios Bendrijos kompetencijos, nes ji tik leidžia valstybėms narėms dėl tam tikrų ypatingų priežasčių imtis vienašališkų priemonių trečiųjų šalių atžvilgiu dėl kapitalo judėjimo ir mokėjimų, Tarybai turint teisę valstybę narę įpareigoti tokias priemones pakeisti arba panaikinti.

194 Ketvirta, reikia išnagrinėti Y. A. Kadi kritiką, skundžiamo sprendimo *Kadi* 122–135 punktų atžvilgiu pateiktą jo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antroje ir trečioje dalyse, *Al Barakaat* kritiką, pateiktą skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 158–170 punktų atžvilgiu, ir Komisijos kritiką skundžiamų sprendimų tų pačių punktų atžvilgiu.

195 Šiuose punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad ginčijamas reglamentas galėjo būti priimtas, remiantis kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais, nes dėl sąsajos, konkrečiai nustatytos tarp, pirma, Bendrijos veiksmų, įvedančių ekonomines sankcijas pagal EB 60 ir 301 straipsnius, ir, antra, ES sutarties tikslų išorės santykių srityje, pirmuosiuose dviejuose straipsniuose numatytomis konkrečiomis aplinkybėmis galima remtis EB 308 straipsniu siekiant šių tikslų ir šiuo atveju – ginčijamame reglamente numatyto BUSP tikslo, t. y. kovoti su tarptautiniu terorizmu ir jo finansavimu.

196 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad ginčijamuose sprendimuose iš tikro yra teisės klaida.

197 Iš tikro, nors teisinga manyti, kaip tai padarė Pirmosios instancijos teismas, kad tarp Bendrijos veiksmų, apimančių ekonomines sankcijas pagal EB 60 ir 301 straipsnius, ir ES sutarties tikslų išorės santykių srityje, įskaitant BUSP, yra sąsaja, nei EB sutarties nuostatų tekstas, nei jos struktūra neparemia koncepcijos, pagal kurią ši sąsaja taikoma kitoms EB sutarties nuostatoms ir būtent EB 308 straipsniui.

198 Konkrečiai kalbant apie EB 308 straipsnį, jei laikytumėmės Pirmosios instancijos teismo nuomonės, ši nuostata EB 60 ir 301 straipsnių kontekste leistų priimti

Bendrijos aktus, kuriais siekiama ne vieno iš Bendrijos tikslų, bet vieno iš ES sutarties tikslų išorės santykių srityje, kuriai priklauso BUSP.

199 Tačiau reikia pripažinti, kad tokiai koncepcijai prieštarauja pats EB 308 straipsnio tekstas.

200 Iš tikro norint remtis šia nuostata reikia, kad, pirma, numatomas veiksmas būtų susijęs su „bendrosios rinkos veikimu“ ir, antra, juo būtų siekiama „vieno iš Bendrijos tikslų“.

201 Pastarosios nuostatos, atsižvelgiant į aiškų ir konkretų jos apibrėžimą, niekaip negalima suprasti kaip apimančios BUSP tikslus.

202 Sąjungos ir Bendrijos kaip susijungusių, tačiau skirtingų teisinių sistemų koegzistavimas ir konstitucinė ramsčių struktūra, kurios norėjo galiojančių sutarčių rengėjai ir kurie Pirmosios instancijos teismo teisingai nurodyti skundžiamo sprendimo *Kadi* 120 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 156 punkte, yra ir institucinio pobūdžio priežastys, prieštaraujančios šios sąsajos išplėtimui tiems EB sutarties straipsniams, su kuriais ji aiškiai nenustato ryšio.

203 Be to, EB 308 straipsnis, kuris yra neatskiriama suteiktais įgaliojimais pagrįstos institucinės sistemos dalis, negali būti pagrindas išplėsti Bendrijos įgaliojimų sritį už bendrų Sutarties nuostatų ribų, ypač nuostatų, kurios apibrėžia Bendrijos užduotis ir tikslus (minėtos Nuomonės 2/94 30 punktas).

204 Taip pat ES 3 straipsnis, kurį Pirmosios instancijos teismas nurodo skundžiamo sprendimo *Kadi* 126–128 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 162–164 punktuose, būtent šio straipsnio antroji pastraipa, negali būti pagrindas išplėsti Bendrijos kompetenciją už Bendrijos tikslų.

205 Šios teisės klaidos poveikis skundžiamų sprendimų galiojimui bus išnagrinėtas vėliau, įvertinus kitą šių sprendimų nuostatų kritiką dėl galimybės kartu su EB 60 ir 301 straipsniais ginčijamo reglamento teisiniu pagrindu laikyti ir EB 308 straipsnį.

206 Šią kitą kritiką galima padalyti į dvi kategorijas.

207 Pirma kategorija apima būtent Y. A. Kadi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą dalį, kurioje jis Pirmosios instancijos teismui priekaištauja dėl teisės klaidos, padarytos pripažinus, kad EB 308 straipsnis galėjo papildyti ginčijamo reglamento teisinį pagrindą, kurį sudaro EB 60 ir 301 straipsniai. Du pastarieji straipsniai net iš dalies negalėjo būti ginčijamo reglamento teisinis pagrindas, nes pagal paties Pirmosios instancijos teismo aiškinimą priemonės, taikomos prieš asmenis ar organizacijas, neturinčius jokio ryšio su trečiąją šalį valdančiu režimu, vien kuriems skiriamas ginčijamas reglamentas, nepatenka į šių straipsnių taikymo sritį.

208 Šia kritiką galima palyginti su Komisijos pateikta, pagal kurią, nusprendus, kad galima remtis EB 308 straipsniu, jis vienas turėtų būti teisinis pagrindas, o ne kartu su EB 60 ir 301 straipsniais.

209 Antrajai kategorijai priskirtina Komisijos pateikiama kritika dėl Pirmosios instancijos teismo išvados, esančios skundžiamo sprendimo *Kadi* 116 ir 121 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 152 ir 157 punktuose, pagal kurią taikant EB 308 straipsnį ginčijamo reglamento tikslas, t. y. Pirmosios instancijos teismo nuomone, kova su tarptautiniu terorizmu, konkrečiau kalbant, ekonominių ir finansinių sankcijų, pavyzdžiui, lėšų išaldymo, nustatymas asmenims ir subjektams, įtariamams prisidėjus finansuojant tarptautinį terorizmą, negali būti siejamas nė su vienu iš Bendrijai EB sutartimi priskirtų tikslų.

210 Šiuo klausimu Komisija teigia, kad ginčijamu reglamentu nustatytos įgyvendinimo priemonės ekonominių ir finansinių sankcijų srityje savo pobūdžiu priskirtinos Bendrijos tikslams, t. y. pirma, bendrajai prekybos politikai ir, antra, laisvam kapitalo judėjimui.

211 Dėl minėtos kritikos pirmos kategorijos reikia priminti, kad EB 308 straipsnio tikslas yra suteikti įgaliojimus Bendrijos institucijoms, kai specifinės EB sutarties nuostatos aiškiai ar numanomai nesuteikia joms įgaliojimų imtis veiksmų, tiek, kiek šie įgaliojimai yra būtini vienam iš Sutartyje įtvirtintų Bendrijos tikslų pasiekti (minėtos Nuomonės 2/94 29 punktą).

212 Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad EB 308 straipsnis kartu su EB 60 ir 301 straipsniais galėjo būti ginčijamo reglamento teisinis pagrindas.

213 Iš tikro pastarasis tiek, kiek nustato ekonominio ir finansinio pobūdžio ribojančias priemones, aiškiai patenka į EB 60 ir 301 straipsnių taikymo sritį *ratione materiae*.

214 Todėl šia prasme šių straipsnių įtraukimas į ginčijamo reglamento teisinį pagrindą yra pagrįstas.

215 Be to, šios nuostatos pratęsia praktiką, iki Maastrichto sutartimi įrašius EB 60 ir 301 straipsnius grįstą EB 113 straipsniu (po pakeitimo – EB 133 straipsnis) (šiuo klausimu žr. 1995 m. spalio 17 d. Sprendimo *Werner*, C-70/94, Rink. p. I-3189, 8–10 punktus ir 1997 m. sausio 14 d. Sprendimo *Centro-Com*, C-124/95, Rink. p. I-81, 28 ir 29 punktus), pagal kurią Bendrijai buvo patikėtas veiksmų, priimtų Europos politinio bendradarbiavimo kontekste ir apimančių ekonominio pobūdžio ribojančias priemones trečiųjų šalių atžvilgiu, įgyvendinimas.

216 Kadangi EB 60 ir 301 straipsniuose aiškiai ar numanomai nėra numatytos teisės taikyti tokias priemones asmenims, neturintiems jokio ryšio su trečiosios šalies valdančiuoju režimu, kaip antai numatyti ginčijamame reglamente, tokios galios neturėjimas, atsirandantis dėl šių nuostatų taikymo srities *ratione personae* apribojimo, gali būti kompensuojamas nurodant kaip šio reglamento teisinį pagrindą be dviejų pirmųjų straipsnių, kuriais šis aktas grindžiamas materialine prasme, taip pat EB 308 straipsnį, jei tenkinamos kitos EB 308 straipsnio taikymo sąlygos.

217 Todėl minėtai pirmai kategorijai priskirtą kritiką reikia atmesti.

218 Dėl kitų EB 308 straipsnio taikymo sąlygų dabar reikia išnagrinėti antrą minėtos kritikos kategoriją.

219 Komisija teigia, kad, nors Bendrąja pozicija 2002/402, kurią siekia įgyvendinti ginčijamas reglamentas, siekiama BUSP priskirtino tikslo kovoti su tarptautiniu terorizmu, šis reglamentas turi būti laikomas įgyvendinimo priemone, kuria siekiama nustatyti ekonomines ir finansines sankcijas.

220 Šis tikslas yra vienas iš Bendrijos tikslų EB 308 straipsnio prasme, būtent tų tikslų, kurie susiję su bendrąja prekybos politika ir laisvu kapitalo judėjimu.

221 Jungtinė Karalystė mano, kad visiškai instrumentinis paties ginčijamo reglamento tikslas nustatyti ekonomines prievartos priemones turi būti atskirtas nuo jo priėmimą pagrindžiančio tikslo, priskirtino BUSP, susijusio su tarptautinės taikos ir saugumo palaikymu. Šis tikslas prisidėtų įgyvendinant numanomą Bendrijos tikslą, kylantį iš EB 60 ir 301 straipsnių, kuris yra išimtinai ekonominėmis prievartos priemonėmis suteikti veiksmingas BUSP kontekste priimtų aktų įgyvendinimo priemones.

222 Šiuo klausimu reikia priminti, kad ginčijamu reglamentu siekiama nedelsiant neleisti asmenims, susijusiems su Osama bin Laden, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, disponuoti bet kokiais finansiniais ir ekonominiais ištekliais, norint sukliudyti teroristinės veiklos finansavimą (2007 m. spalio 11 d. Sprendimo *Möllandorf ir Möllandorf-Niehuus*, C-117/06, Rink. p. I-8361, 63 punktas).

223 Priešingai nei Pirmosios instancijos teismas nusprendė skundžiamo sprendimo *Kadi* 116 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 152 punkte, šis tikslas gali būti siejamas su Bendrijai EB sutartimi priskirtais tikslais. Todėl skundžiamuose sprendimuose taip pat padaryta teisės klaida šiuo klausimu.

- 224 Šiuo klausimu reikia priminti, kad EB 308 straipsnis, kaip nurodyta šio sprendimo 203 punkte, negali būti pagrindas išplėsti Bendrijos įgaliojimų sritį už bendrų Sutarties nuostatų visumos ribų, nes jis yra neatskiriama suteiktais įsipareigojimais pagrįstos institucinės sistemos dalis.
- 225 Ginčijamo reglamento tikslas gali būti siejamas su vienu iš Bendrijos tikslų EB 308 straipsnio prasme, taigi šio reglamento priėmimas nepažeidė Bendrijos kompetencijos, kokia ji išplaukia iš bendrų Sutarties nuostatų visumos ribų.
- 226 Tiek, kiek EB 60 ir 301 straipsniai numato Bendrijos kompetenciją nustatyti ribojančias ekonominio pobūdžio priemones, siekiant įgyvendinti veiksmus, kurių imtasi BUSP kontekste, jie išreiškia netiesioginį juos pagrindžiantį tikslą, t y. leisti priimti tokias priemones veiksmingai panaudojant Bendrijos instrumentą.
- 227 Šį tikslą galima laikyti Bendrijos tikslu EB 308 straipsnio prasme.
- 228 Tokį aiškinimą pagrindžia ir EB 60 straipsnio 2 dalis. Nors šios dalies pirmojoje pastraipoje numatoma griežtai apibrėžta valstybių narių kompetencija imtis vienašališkų priemonių trečiosios šalies atžvilgiu, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams, šia kompetencija pagal tos pačios pastraipos tekstą galima pasinaudoti, tik kol nėra priimtos Bendrijos priemonės pagal šio straipsnio 1 dalį.

229 Ribojančių ekonominio pobūdžio priemonių, priimtų BUSP kontekste, įgyvendinimas naudojant Bendrijos instrumentą neperžengia bendrų EB sutarties nuostatų visumos ribų, nes tokios priemonės dėl savo pobūdžio turi ir ryšį su bendrosios rinkos veikimu, o šis ryšys yra kita EB 308 straipsnio taikymo sąlyga, kaip nurodyta šio sprendimo 200 punkte.

230 Jei ekonomines ir finansines priemones, kokios nustatytos ginčijamu reglamentu, kurias sudaro iš principo bendrai taikomas nurodytų asmenų ir organizacijų visų lėšų ir ekonominių išteklių išaldymas, vienašališkai taikytų kiekviena valstybė narė, šių nacionalinių priemonių išplitimas galėtų paveikti bendrosios rinkos veikimą. Tokios priemonės ypač galėtų paveikti prekybą tarp valstybių narių, būtent, kiek tai susiję su kapitalo ir mokėjimų judėjimu ir ūkio subjektų įsisteigimo teisės naudojimu. Be to, iš to galėtų išplaukti konkurencijos iškraipymas, nes valstybių narių vienašališkai priimtų priemonių galimi skirtumai galėtų lemti geresnę ar blogesnę kai kurių ūkio subjektų konkurencinę padėtį, nors šie privalumai ar trūkumai kyla ne dėl ekonominių priežasčių.

231 Taigi šiuo atžvilgiu svarbus yra Tarybos teiginys ginčijamo reglamento ketvirtoje konstatuojamojoje dalyje, pagal kurį reikia priimti Bendrijos teisės aktus, „ypač siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo“.

232 Dabar reikia nuspręsti dėl šio sprendimo 196 ir 223 punktuose konstatuotų teisės klaidų poveikio skundžiamų sprendimų galiojimui.

233 Būtina priminti, kad, remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, net jei Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvais pažeidžiama Bendrijos teisė, bet šio sprendimo rezoliucinė dalis grindžiama kitais teisiniais motyvais, apeliacinis skundas turi būti atmestas (žr., pavyzdžiui, 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *JCB*

Service prieš Komisiją, C-167/04 P, Rink. p. I-8935, 186 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

²³⁴ Reikia konstatuoti, kad išvada, kurią skundžiamo sprendimo *Kadi* 135 punkte ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 158 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė dėl ginčijamo reglamento teisinio pagrindo, t. y. kad Taryba buvo kompetentinga priimti šį reglamentą remdamasi kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais, yra pagrįsta dėl kitų teisės motyvų.

²³⁵ Jei, kaip nuspręsta šio sprendimo 196–204 punktuose, EB 308 straipsnio įtraukimas į ginčijamo reglamento teisinį pagrindą nebūtų pateisinamas tuo, kad šiuo aktu siekiama BUSP priskirto tikslo, šis reglamentas vis tiek galėtų būti grindžiamas šia nuostata, nes, kaip išplaukia iš šio sprendimo 225–231 punktų, yra pagrįsta manyti, kad juo siekiama vieno iš Bendrijos tikslų ir jis, be to, susijęs su bendrosios rinkos veikimu EB 308 straipsnio prasme. Be to, jį pridėjus prie ginčijamo reglamento teisinių pagrindų, Europos Parlamentas gavo teisę dalyvauti sprendimo dėl aptariamų priemonių, taikomų būtent privatiems asmenims, priėmimo procedūroje, nors pagal EB 60 ir 301 straipsnius ši institucija neatlieka jokio vaidmens.

²³⁶ Todėl apeliacinių skundų pagrindai, nukreipti prieš skundžiamus sprendimus tiek, kiek jais Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad EB 60, 301 ir 308 straipsniai yra teisėtas ginčijamo reglamento teisinis pagrindas, turi būti visi atmesti kaip nepagrįsti.

Dėl apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su EB 249 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

237 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu *Al Barakaat* priekaištauja Pirmosios instancijos teismui dėl to, kad jis skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 188 punkte nusprendė, jog ginčijamas reglamentas tenkina EB 249 straipsnyje numatytą visuotinio taikymo reikalavimą, nes jis bendrai ir abstrakčiai taikomas visiems asmenims, kurie fiziškai gali turėti lėšų, priklausančių vienam ar daugiau asmenų, nurodytų šio reglamento priede.

238 *Al Barakaat* teigia, „jog yra neteisinga manyti, kad asmuo, kurio lėšos iššaldomos, nėra atitinkamo akto adresatas, nes sprendimo įgyvendinimas turi būti protingai grindžiamas teisine priemone, nukreipta prieš lėšų turintį asmenį“.

239 Be to, yra prieštaringa teigti, viena vertus, skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 112 punkte, kad tai yra ribojančios priemonės, tiesiogiai taikomos asmenims ar organizacijoms, ir, kita vertus, to paties sprendimo 188 punkte, kad šios priemonės netaikomos šiems asmenims ar organizacijoms, bet yra kitiems asmenims skirtos vykdomosios priemonės forma.

240 Ispanijos Karalystė, Jungtinė Karalystė ir Taryba bei Komisija iš esmės pritaria Pirmosios instancijos teismo aiškinimui.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 241 Skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 184–188 punktuose Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog tai, kad asmenų ir subjektų, kuriems skirtos ginčijamu reglamentu nustatytos ribojančios priemonės, pavardės ir pavadinimai išvardyti šio reglamento I priede taip, kad reglamentas atrodo tiesiogiai ir konkrečiai su jais susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, nereiškia, kad šis aktas nėra visuotinai taikomas EB 249 straipsnio antrosios pastraipos prasme ir negali būti laikomas reglamentu.
- 242 Nors ginčijamas reglamentas numato ribojančias priemones asmenims ir subjektams, kurių vardai nurodyti jo I priede esančiame išsamiaame sąrašė, reguliariai keičiamame vardus išbraukiant arba įrašant, kad jis atitiktų suvestinį sąrašą, reikia pripažinti, kad šis reglamentas taikomas bendrai ir abstrakčiai apibrėžtiems asmenims.
- 243 Ginčijamame reglamente, kaip ir Rezoliucijoje 1390 (2002), kurią juo siekiama įgyvendinti, yra ypač plačiai apibrėžtas draudimas šiems asmenims ir subjektams suteikti lėšų ir ekonominių išteklių (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Möllendorf ir Möllendorf-Niehuus*, 50–55 punktus).
- 244 Kaip skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 186 ir 188 punktuose teisingai nusprendė Pirmosios instancijos teismas, šis draudimas taikomas bet kam, kas fiziškai gali turėti nurodytų lėšų ar ekonominių išteklių.
- 245 Šis draudimas taip turi būti taikomas tokiomis aplinkybėmis, kuriomis priimtas minėtas sprendimas *Möllendorf ir Möllendorf-Niehuus*, susijęs su klausimu, ar

ginčijamas reglamentas draudžia sudarius pirkimo-pardavimo sutartį nekilnojamojo turto nuosavybės teisės perdavimą galutinai įrašyti į nekilnojamojo turto registrą, jei vienas iš pirkėjų yra fizinis asmuo, įrašytas į šio reglamento I priedo sąrašą.

²⁴⁶ Iš tikro šio sprendimo 60 punkte Teisingumo Teismas nurodė, kad tokia operacija, koks yra galutinis nuosavybės teisės į nekilnojamąjį turtą perleidimo įrašymas į nekilnojamojo turto registrą, draudžiama pagal ginčijamo reglamento 2 straipsnio 3 dalį, nes ji reikštų teisės disponuoti ekonominiais ištekliais suteikimą asmeniui, įrašytam į šį sąrašą, o tai sudarytų jam galimybių įsigyti lėšų, prekių ar gauti paslaugų.

²⁴⁷ Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, *Al Barakaat* apeliacinio skundo pagrindas dėl EB 249 straipsnio pažeidimo taip pat turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl apeliacinio skundo pagrindų, susijusių su kai kurių pagrindinių teisių pažeidimu

Dėl kaltinimų, susijusių su skundžiamų sprendimų dalimi dėl Bendrijos teismo vykdomos ginčijamo reglamento vidinio teisėtumo pagrindinių teisių atžvilgiu kontrolės ribų

²⁴⁸ Savo apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje Y. A. Kadi teigia, kad skundžiamame sprendime *Kadi* tiek, kiek jame išreiškiama nuomonė dėl, pirma, santykių tarp JTO ir šios organizacijos narių ir, antra, Saugumo Tarybos rezoliucijų įgyvendinimo būdų, yra teisės klaidų, susijusių su atitinkamų tarptautinės teisės principų

aiškinimu, dėl ko atsirado kitų teisės klaidų vertinant apeliacinio skundo pagrindus dėl kai kurių konkrečių pagrindinių ieškovo teisių pažeidimo.

249 Šią dalį sudaro penki kaltinimai.

250 Pirmuoju kaltinimu Y. A. Kadi teigia, kad to sprendimo 183 ir 184 punktuose Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą supainiodamas valstybių įsipareigojimų pagal Jungtinių Tautų Chartiją viršenybės klausimą, įtvirtintą jos 103 straipsnyje, ir panašų, bet skirtingą Saugumo Tarybos sprendimų privalomumo, numatyto šios Chartijos 25 straipsnyje, klausimą.

251 Antruoju kaltinimu Y. A. Kadi priekaištauja Pirmosios instancijos teismui dėl teisės klaidos, padarytos skundžiamo sprendimo *Kadi* 217–225 punktuose remiantis prielaida, kad pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtos rezoliucijos, kaip ir sutartiniai įsipareigojimai, automatiškai patenka į JTO narių teisės ir kompetencijos sritį.

252 Trečiuoju kaltinimu Y. A. Kadi teigia, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo *Kadi* 212–225 ir 283 bei 284 punktuose nusprenddamas, kad jis neturėjo teisės kontroliuoti Saugumo Tarybos rezoliucijų, priimtų pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, teisėtumo.

253 Ketvirtuoju kaltinimu A. Kadi teigia, kad Pirmosios instancijos teismo argumentai dėl *jus cogens* šio sprendimo 225–232 punktuose nėra nuoseklūs, nes jais vadovaujantis principą, pagal kurį Saugumo Tarybos rezoliucijos negali būti teismo

kontroliuojamos ir šia prasme turi teismo imunitetą, reikia taikyti bendrai, nesant šio principo išimties su *jus cogens* susijusiems klausimams.

254 Penktuoju ieškinio pagrindu Y. A. Kadi teigia, kad aplinkybė, jog Saugumo Taryba neįsteigė nepriklausomo tarptautinio teismo, kompetentingo teisinių ir faktinių aplinkybių atžvilgiu nagrinėti ieškinius dėl Sankcijų komiteto priimtų individualių sprendimų, nereiškia, nei kad valstybės narės neturi teisėto pagrindo, priimdamos protingas priemones, pagerinti faktinių aplinkybių, kuriomis taikomos sankcijos ir identifikuojami asmenys, kuriems jos skirtos, konstatavimą, nei kad joms uždrausta sukurti atitinkamą apskundimo tvarką, atsižvelgiant į tolerancijos maržą, kurią jos turi įgyvendinamos įsipareigojimus.

255 Be to, dublike remdamasis minėtu sprendimu *Bosphorus* Y. A. Kadi teigia, jog Bendrijos teisė reikalauja, kad visų Bendrijos teisės aktų atžvilgiu Teisingumo Teismas vykdytų teisminę kontrolę, kuri apima ir pagrindinių teisių laikymąsi, net jei atitinkama priemonė grindžiama tarptautinės teisės aktu, kaip antai Saugumo Tarybos rezoliucija.

256 Kol Jungtinių Tautų teisė nesuteikia tinkamos apsaugos asmenims, teigiantiems, kad jų pagrindinės teisės buvo pažeistos, turi egzistuoti Bendrijos priimtų aktų, kuriais įgyvendinamos Saugumo Tarybos rezoliucijos, kontrolė. Pasak Y. A. Kadi, Sankcijų komiteto vykdoma patikrinimo procedūra, grindžiama diplomatine gynyba, nesuteikia žmogaus teisių apsaugos, atitinkančios tą, kurią užtikrina 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija (toliau – EŽTK), kaip reikalauja Europos Žmogaus Teisių Teismas 2005 m. birželio 30 d. Sprendime *Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways) prieš Airiją* (*Recueil des arrêts et décisions* 2005-VI, § 155).

- 257 Y. A. Kadi teigia, kad šie argumentai, kurie yra subsidarius tarptautine teise grindžiamų argumentų atžvilgiu, būtų keliami tuo atveju, jei Teisingumo Teismas nuspręstų, kad yra konfliktas tarp Saugumo Tarybos rezoliucijų tikslaus įgyvendinimo ir teisingo proceso ar teisminės apsaugos principų.
- 258 Be to, šis kaltinimas yra ne naujas apeliacinio skundo pagrindas, o toliau plėtojamas apeliaciniame skunde pateiktas pagrindinis teiginys, pagal kurį nusprendusi įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją priimdama teisės aktą Bendrija privalėjo kaip jos numatomo teisės akto teisėtumo sąlygą užtikrinti, kad būtų laikomasi minimalių kriterijų žmogaus teisių srityje.
- 259 Savo trečiojo pagrindo pirmąją dalimi *Al Barakaat* kritikuoja skundžiamame sprendime *Yusuf ir Al Barakaat* pateiktas Pirmosios instancijos teismo preliminaras pastabas, susijusias su Jungtinių Tautų tarptautinės teisės sistemos santykiu su nacionaline teisine sistema ar Bendrijos teisine sistema bei Pirmosios instancijos teismo vykdomos teisėtumo kontrolės apimtimi.
- 260 Saugumo Tarybos rezoliucija, kuri savaime įpareigoja tarptautinėje viešojoje teisėje, gali sukelti teisinių pasekmių teisės subjektams atskiroje valstybėje, tik jei ji buvo įgyvendinta pagal galiojantį įstatymą.
- 261 Nėra jokio teisinio pagrindo, kuris leistų teigti, kad egzistuoja ypatinga Saugumo Tarybos rezoliucijų įgyvendinimo tvarka arba išimtis ta prasme, kad Bendrijos reglamentas, kuriuo ją siekiama įgyvendinti, neturėtų atitikti Bendrijos taisyklių dėl reglamentų priėmimo.

262 Kita vertus, Prancūzijos Respublika, Nyderlandų Karalystė, Jungtinė Karalystė ir Taryba iš esmės pritaria skundžiamuose sprendimuose šiuo klausimu pateiktam Pirmosios instancijos teismo aiškinimui ir iš to kilusiai išvadai, kad tiek, kiek susiję su ginčijamo reglamento vidiniu teisėtumu, jam tiek, kiek juo įgyvendinamos pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtos Saugumo Tarybos rezoliucijos, iš principo netaikoma jokia Bendrijos teismo kontrolė, įskaitant dėl pagrindinių teisių laikymosi, ir ta dalimi jam taikomas imunitetas nuo jurisdikcijos.

263 Tačiau, kitaip nei Pirmosios instancijos teismas, šios šalys mano, kad Bendrijos teismas negali vykdyti jokios Saugumo Tarybos rezoliucijų vidinio teisėtumo kontrolės. Taigi Pirmosios instancijos teismui jos priekaištuoja dėl sprendimo, kad tokia kontrolė yra įmanoma *jus cogens* atžvilgiu.

264 Tiek, kiek šiuo klausimu skundžiamais sprendimais pripažįstama išimtis, nenurodant jos teisinio pagrindo, pirmiausia sutarties nuostatų pagrindu jie yra nenuoseklūs, nes argumentai, kuriais bendrai atmetama Bendrijos teismo vykdoma Saugumo Tarybos rezoliucijų kontrolė, taip pat liudija prieš kompetencijos vykdyti tokią kontrolę tik *jus cogens* atžvilgiu pripažinimą.

265 Be to, Prancūzijos Respublika, Nyderlandų Karalystė, Jungtinė Karalystė ir Komisija mano, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nusprenddamas, kad šiose bylose nagrinėjamos pagrindinės teisės priklauso *jus cogens* normoms.

266 Normą galima laikyti *jus cogens*, tik jei ji neturi išimčių. Tačiau teisėms, kuriomis remiamasi šiuo atveju – teisei į teisingą procesą ir teisei į nuosavybės apsaugą – taikomi apribojimai ir išimtys.

- 267 Šiuo atžvilgiu Jungtinė Karalystė pateikia priešpriešinį apeliacinį skundą, prašydama panaikinti skundžiamų sprendimų dalį, susijusią su *jus cogens*, t. y. skundžiamo sprendimo *Kadi* 226–231 punktus ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 277–281 punktus.
- 268 Savo ruožtu Prancūzijos Respublika ir Nyderlandų Karalystė Teisingumo Teismui siūlo pakeisti motyvus, prašydamos atmesti su *jus cogens* susijusius Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* apeliacinių skundų pagrindus dėl to, kad Bendrijos teismai visiškai neturi kompetencijos vykdyti Saugumo Tarybos rezoliucijų kontrolės, įskaitant *jus cogens* atžvilgiu.
- 269 Komisija teigia, kad pareigos įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliucijas, kokios nagrinėjamos šioje byloje, kurių aiškos sąlygos Bendrijos institucijoms jas įgyvendinant nesuteikia jokios galimybės aiškinti, galima nesilaikyti dėl dviejų priežasčių, t. y. pirma, jei atitinkama rezoliucija prieštarauja *jus cogens*, ir, antra, jei ši rezoliucija išeina už taikymo srities ribų arba pažeidžia Jungtinių Tautų tikslus ir principus ir todėl buvo priimta *ultra vires*.
- 270 Kadangi pagal Jungtinių Tautų Chartijos 24 straipsnio 2 dalį Saugumo Taryba remiasi Jungtinių Tautų tikslais ir principais, įskaitant pagarbos visoms žmogaus teisėms ugdymą ir skatinimą pagal šios Chartijos 1 straipsnio 3 dalį, juos, įskaitant nagrinėjamas privačių asmenų pagrindines teises, pažeidžiant šio organo priimtas aktas gali būti laikomas priimtu *ultra vires* ir dėl šios priežasties Bendrijai neprivalomas.
- 271 Vis dėl to Komisija mano, kad Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, kad, atsižvelgiant į Jungtinių Tautų Chartijos tikslus ir principus, Bendrijos teismas iš principo negali tikrinti Saugumo Tarybos rezoliucijos galiojimo.

272 Jei toks tikrinimas vis dėl to būtų leistas, Komisija, šiuo klausimu remdamasi minėtu sprendimu *Racke*, teigia, kad Teisingumo Teismas, kaip kitos nei JTO tarptautinės organizacijos teismas, pats dėl šio klausimo gali nuspręsti tik, jei žmogaus teisių pažeidimas ypač grubus ir akivaizdus.

273 Šiuo atveju taip nėra, nes egzistuoja patikrinimo Sankcijų komitete procedūra ir turi būti preziumuojama, kad Saugumo Taryba įvertino susijusius tarptautinio saugumo reikalavimus ir atitinkamas pagrindines teises.

274 Dėl minėto sprendimo *Bosphorus* išvadų Komisija mano, kad, priešingai bei byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, klausimas dėl nagrinėjamos rezoliucijos teisėtumo ir galimo negaliojimo gali kilti, kiek tai susiję su ginčijamu reglamentu, jei Teisingumo Teismas nuspręstų, kad Bendrija negali įgyvendinti įpareigojančios Saugumo Tarybos rezoliucijos, nes šios institucijos standartai taikomi žmogaus teisių srityje, būtent teisės būti išklausytam atžvilgiu, yra nepakankami.

275 Be to, Jungtinė Karalystė mano, kad Y. A. Kadi argumentas, pagal kurį Bendrijos institucijų bet kurio teisės akto, kuriuo siekiama įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją, neatsižvelgiant į jo pobūdį, teisėtumą pagal Bendrijos teisę visiškai gali tikrinti Teisingumo Teismas, pirmą kartą buvo pateiktas apelianto dublike ir todėl yra naujas apeliacinio skundo pagrindas. Dėl šios priežasties pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalį ir 118 straipsnį šis argumentas atmestinas.

276 Subsidiariai ši valstybė narė teigia, kad ypatingas pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtų rezoliucijų statusas, atsirandantis dėl šios Chartijos 25, 48 ir 103 straipsnių taikymo ir pripažintas EB 297 straipsnyje, reiškia, kad dėl valstybės

narės veiksmų, kuriais įgyvendinami jos įsipareigojimai palaikant tarptautinę taiką ir saugumą, ieškiniai pagal Bendrijos teisę negali būti reiškiami. Tokie įsipareigojimai aiškia turi viršenybę konstitucinio pobūdžio Bendrijos teisės principų atžvilgiu.

- ²⁷⁷ Ta pati valstybė narė teigia, kad minėtame sprendime *Bosphorus* Teisingumo Teismas nepripažino savo kompetencijos vertinti reglamento, kuriuo siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją, galiojimo, bet tik aiškino atitinkamą reglamentą, siekdamas nustatyti, ar konkrečiu atveju valstybės narės institucijos privalo taikyti jame numatytą priemonę. Prancūzijos Respublika iš esmės pritaria tokiam šio sprendimo aiškinimui.

Teisingumo Teismo vertinimas

- ²⁷⁸ Pirmiausia reikia atmesti prieštaravimą dėl priimtumo, kuriuo remiasi Jungtinė Karalystė dėl Y. A. Kadi dublike pateikto argumento, pagal kurį Bendrijos institucijų bet kurio teisės akto, įskaitant tą, kuriuo siekiama įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją, neatsižvelgiant į jo pobūdį, teisėtumą pagal Bendrijos teisę visiškai gali tikrinti Teisingumo Teismas.

- ²⁷⁹ Iš tikro, kaip teigia Y. A. Kadi, tai yra papildomas argumentas, išplečiantis anksčiau bent netiesiogiai apeliaciniame skunde pateiktą pagrindą ir glaudžiai susijęs su šiuo pagrindu, pagal kurį Bendrija, įgyvendindama Saugumo Tarybos rezoliuciją, kaip numatomo priimti teisės akto teisėtumo sąlygą privalėjo užtikrinti, kad jame būtų laikomasi minimalių kriterijų žmogaus teisių srityje (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2001 m. lapkričio 13 d. Nutarties *Dürbeck prieš Komisiją*, C-430/00 P, Rink. p. I-8547, 17 punktą).

280 Reikia nagrinėti kaltinimus, kuriais apeliantai Pirmosios instancijos teismui priekaištauja dėl to, kad jis iš esmės nusprendė, jog iš santykius tarp Jungtinių Tautų tarp-tautinės teisinės sistemos ir Bendrijos teisinės sistemos reglamentuojančių principų išplaukia, kad ginčijamo reglamento, kai juo siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją, kuri šiuo klausimu nesuteikia jokios pasirinkimo laisvės, vidinis teisėtumas teismo gali būti tikrinamas tik jo suderinamumo su *jus cogens* normomis atžvilgiu, taigi šia dalimi jam taikomas imunitetas nuo jurisdikcijos.

281 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Europos Bendrija yra teisės bendrija ta prasme, jog nei jos valstybės narės, nei jos institucijos neišvengia jų teisės aktų atitikties pamatinei konstitucinei chartijai, tai yra EB sutarčiai, kontrolės bei todėl, kad pastaroji nustatė visą ieškinių ir procedūrų sistemą tam, kad Teisingumo Teismui būtų priskirta insti-tucijų teisės aktų teisėtumo kontrolė (1986 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Les Verts prieš Parlamentą*, 294/83, Rink. p. 1339, 23 punktas).

282 Reikia taip pat priminti, kad tarptautinis susitarimas negali pažeisti Sutartyse nusta-tyto kompetencijos paskirstymo, vadinasi, ir Bendrijos teisės sistemos autonomijos, kurios laikymąsi užtikrina Teisingumo Teismas, remdamasis pagal EB 220 straipsnį jam suteikta išimtinė jurisdikcija. Teisingumo Teismas nusprendė, kad ši juris-dikcija išplaukia iš Bendrijos pagrindų (šiuo klausimu žr. 1991 m. gruodžio 14 d. Nuomonės 1/91, Rink. p. I-6079, 35 ir 71 punktus ir 2006 m. gegužės 30 d. Spen-dimo *Komisija prieš Airiją*, C-459/03, Rink. p. I-4635, 123 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

283 Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką pagrindinės teisės yra neatskiriama bendrųjų teisės principų, kurių laikymąsi užtikrina Teisingumo Teismas, dalis. Šiuo tikslu Teisingumo Teismas vadovaujasi valstybių narių bendromis konstitucinėmis tradicijomis ir gairėmis, nustatytomis tarptautiniuose dokumentuose žmogaus teisių apsaugos srityje, kuriuos priimant valstybės narės bendradarbiavo ar prie kurių prisi-jungė. EŽTK šiuo atžvilgiu turi ypatingą reikšmę (žr., be kita ko, 2007 m. birželio 26 d. Sprendimo *Ordre des barreaux francophones et germanophone ir kt.*, C-305/05, Rink. p. I-5305, 29 punktą ir jame minimą teismų praktiką).

- 284 Iš Teisingumo Teismo praktikos taip pat išplaukia, kad pagarba žmogaus teisėms yra Bendrijos aktų teisėtumo sąlyga (minėtos Nuomonės Nr. 2/94 34 punktas), ir Bendrijoje neleidžiamos su pagarba joms nesuderinamos priemonės (2003 m. birželio 12 d. Sprendimo *Schmidberger*, C-112/00, Rink. p. I-5659, 73 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).
- 285 Iš visų šių teiginių išplaukia, kad išipareigojimai pagal tarptautinę sutartį negali pažeisti konstitucinių EB sutarties principų, įskaitant principą, pagal kurį visuose Bendrijos aktuose reikia gerbti pagrindines teises, nes ši pagarba yra jų teisėtumo, kurį pagal Sutarties nustatytą išsamią teisių gynimo priemonių sistemą turi kontroliuoti Teisingumo Teismas, sąlyga.
- 286 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad šios bylos aplinkybėmis teisėtumo kontrolė, kurią turi užtikrinti Bendrijos teismas, taikoma Bendrijos aktui, kuriuo siekiama įgyvendinti susijusią tarptautinę sutartį, o ne pačiai Bendrijai.
- 287 Kalbant konkrečiau apie Bendrijos aktą, kuriuo, kaip ginčijamu reglamentu, siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją, Bendrijos teismas, įgyvendindamas išimtinę kompetenciją, kurią numato EB 220 straipsnis, neturi kontroliuoti šio tarptautinio organo priimtos tokios rezoliucijos teisėtumo, net jei ši kontrolė apsiribotų šios rezoliucijos atitikties *jus cogens* tikrinimui.
- 288 Be to, galimas Bendrijos teismo sprendimas, kuriuo būtų nuspręsta, kad Bendrijos aktas, kuriuo siekiama įgyvendinti tokią rezoliuciją, prieštarauja iš Bendrijos teisinės sistemos išplaukiančiai viršesnei normai, nereiškia, kad abejojama šios rezoliucijos viršenybe tarptautinės teisės prasme.

289 Teisingumo Teismas jau yra panaikinęs Tarybos sprendimą, kuriuo patvirtinta tarptautinė sutartis, išnagrinėjęs jo vidinį teisėtumą atitinkamos sutarties atžvilgiu ir konstatavęs Bendrijos teisės bendrojo principo, konkrečiu atveju – bendrojo nediskriminavimo principo, pažeidimą (1998 m. kovo 10 d. Sprendimas *Vokietija prieš Tarybą*, C-122/95, Rink. p. I-973).

290 Todėl reikia išnagrinėti, ar, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas, iš santykių tarp Jungtinių Tautų tarptautinės teisės sistemos ir Bendrijos teisės sistemos reglamentuojančių principų išplaukia, kad ginčijamo reglamento vidinio teisėtumo kontrolė pagrindinių teisių atžvilgiu iš principo neįmanoma, nepaisant to, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 281–284 punktuose primintos teismų praktikos, tokia kontrolė yra iš pačių Bendrijos pagrindų kylanti konstitucinė garantija.

291 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad Bendrijos kompetencija turi būti įgyvendinama laikantis tarptautinės teisės (minėtų sprendimų *Poulsen ir Diva Navigation* 9 punktas ir *Racke* 45 punktas), nes pirmojo iš šių sprendimų tame pačiame punkte Teisingumo Teismas nurodė, kad neperžengiant kompetencijos ribų priimtas aktas turi būti aiškinamas ir jo taikymo sritis nustatoma atsižvelgiant į atitinkamas tarptautinės teisės normas.

292 Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad EB 177 ir 181 straipsniuose bendradarbiavimo ir plėtros srityje numatyta Bendrijos kompetencija turi būti įgyvendinama laikantis Jungtinėse Tautose ir kitose tarptautinėse organizacijose priimtų įsipareigojimų (2008 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-91/05, Rink. p. I-3651, 65 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

293 Jungtinių Tautų kontekste priimtų įsipareigojimų laikymasis yra toks pat svarbus tarptautinės taikos ir saugumo palaikymo srityje, Bendrijai EB 60 ir 301 straipsnių

pagrindu priimant teisės aktus, kuriais įgyvendinamos pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtos Saugumo Tarybos rezoliucijos.

- 294 Naudodamasi šia kompetencija Bendrija turi ypatingą dėmesį skirti aplinkybei, kad pagal Jungtinių Tautų Chartijos 24 straipsnį Saugumo Tarybos rezoliucijų pagal Chartijos VII skyrių priėmimas reiškia pagrindinės šio tarptautinio organo pareigos palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą vykdymą, kuris pagal šį VII skyrių apima teisę nustatyti, kas laikytina grėsme tarptautinei taikai ir saugumui, ir imtis būtinų priemonių jiems palaikyti ar atkurti.
- 295 Reikia pripažinti, kad EB 60 ir 301 straipsniuose numatyta kompetencija galima naudotis tik priėmus bendrąją poziciją arba ėmusis bendrųjų veiksmų pagal ES sutarties nuostatas dėl BUSP, kurios numato Bendrijos veiksmus.
- 296 Priėmus tokį aktą, Bendrija pagal EB sutartį privalo imtis iš jo išplaukiančių priemonių, o ši pareiga, kai siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją, reiškia, kad rengdama šias priemones Bendrija turi tinkamai atsižvelgti į atitinkamos rezoliucijos tekstą ir tikslą ir atitinkamas su tokiu įgyvendinimu susijusias iš Jungtinių Tautų Chartijos kylančias pareigas.
- 297 Be to, Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad aiškinant ginčijamą reglamentą taip pat reikia atsižvelgti į Saugumo Tarybos rezoliucijos 1390 (2002), kurią šiuo reglamentu, kaip nurodyta jo ketvirtoje konstatuojamojoje dalyje, siekiama įgyvendinti, tekstą ir tikslą (minėto sprendimo *Möllendorf ir Möllendorf-Niehuus* 54 punktą ir jame nurodyta teismų praktika).

298 Tačiau reikia pažymėti, kad Jungtinių Tautų Chartija neįpareigoja pagal jos VII skyrių priimtas Saugumo Tarybos rezoliucijas įgyvendinti apibrėžtu būdu, nes tai padaryti reikia pagal kiekvienos JTO narės vidinėje teisinėje sistemoje šioje srityje taikomą tvarką. Iš principo Jungtinių Tautų Chartija JTO nariams leidžia laisvai pasirinkti įvairius galimus tokių rezoliucijų perkėlimo į jų vidinę teisinę sistemą būdus.

299 Iš visų šių nuostatų išplaukia, kad Jungtinių Tautų tarptautinę teisinę sistemą reglamentuojantys principai nereikalauja, jog ginčijamo reglamento vidinio teisėtumo teisminė kontrolė pagrindinių teisių atžvilgiu būtų neįmanoma dėl to, kad šiuo aktu siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją.

300 Be to, toks tokio Bendrijos akto, koks yra ginčijamas reglamentas, imunitetas nuo jurisdikcijos, kaip iš Jungtinių Tautų Chartijos išplaukiančių išipareigojimų, būtent susijusių su pagal jos VII skyrių priimtų Saugumo Tarybos rezoliucijų įgyvendinimu, viršenybės tarptautinės teisės prasme principo pasekmė, neturi jokio pagrindo pagal EB sutartį.

301 Tiesa, Teisingumo Teismas jau pripažino, kad EB sutarties 234 straipsnis (po pakeitimo – EB 307 straipsnis) galėtų, jei tenkinamos jo taikymo sąlygos, leisti nesilaikyti net pirminės teisės, pavyzdžiui, EB 113 straipsnio dėl bendrosios prekybos politikos (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Centro-Com* 56–61 punktus).

302 Taip pat tiesa, kad EB 297 straipsnis netiesiogiai leidžia bendrosios rinkos veikimo kliūtis, atsirandančias dėl priemonių, kurių valstybė narė imasi įgyvendindama tarptautinius išipareigojimus, prisidėmus siekiant palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą.

- 303 Tačiau šių nuostatų negalima suprasti kaip leidžiančių nesilaikyti laisvės, demokratijos ir pagarbos žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms principų, kurie ES 6 straipsnio 1 dalyje įtvirtinti kaip Sąjungos pagrindas.
- 304 Taigi EB 307 straipsnis jokių atveju negali leisti paneigti principų, kurie išplaukia iš pačios Bendrijos teisinės sistemos pagrindų, įskaitant pagrindinių teisių apsaugą, apimančią Bendrijos teismo vykdomą Bendrijos teisės aktų atitikties šioms pagrindinėms teisėms kontrolę.
- 305 Ginčijamo reglamento imunitetas nuo jurisdikcijos, kiek tai susiję su atitikties pagrindinėms teisėms kontrole, kylantis iš tariamos absoliučios Saugumo Tarybos rezoliucijų, kurias šiuo aktu siekiama įgyvendinti, viršenybės, taip pat negali būti grindžiamas iš Jungtinių Tautų Chartijos išplaukiančių įsipareigojimų vieta Bendrijos teisinės sistemos normų hierarchijoje, jei šie įsipareigojimai būtų šioje hierarchijoje klasifikuoti.
- 306 Pagal EB 300 straipsnio 7 dalį šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis sudaryti susitarimai yra privalomi Bendrijos institucijoms ir valstybėms narėms.
- 307 Taigi pagal šią nuostatą, jei ji būtų taikoma Jungtinių Tautų Chartijai, pastaroji turėtų viršenybę Bendrijos antrinės teisės aktų atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 2008 m. birželio 3 d. Sprendimo *Intertanko ir kt.*, C-308/06, Rink. p. I-4057, 42 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

308 Tačiau ši viršenybė Bendrijos teisės kontekste netaikoma pirminei teisei ir būtent bendriesiems principams, kurių dalis yra pagrindinės teisės.

309 Tokį aiškinimą paremia EB 300 straipsnio 6 dalis, pagal kurią tarptautinis susitarimas negali įsigalioti, jei Teisingumo Teismas pateikė neigiamą nuomonę dėl jo suderinamumo su EB sutartimi, nebent jis būtų pirmiau pakeistas.

310 Tačiau Teisingumo Teisme, būtent posėdyje, buvo teigiama, kad Europos Žmogaus Teisių Teismo, kuris daugelyje nesenų sprendimų pripažino neturįs kompetencijos kontroliuoti kai kurių aktų, priimtų įgyvendinant pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtas Saugumo Tarybos rezoliucijas, teisėtumą, pavyzdžiu Bendrijos teismai turėtų atsisakyti kontroliuoti ginčijamo reglamento teisėtumą pagrindinių teisių atžvilgiu, nes šiuo aktu taip pat siekiama įgyvendinti tokias rezoliucijas.

311 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad yra esminis skirtumas, kaip pažymėjo pats Europos Žmogaus Teisių Teismas, tarp su šiais sprendimais susijusių aktų, kurių atžvilgiu šis teismas pripažino neturįs kompetencijos vykdyti atitikties EŽTK kontrolę, pobūdžio ir kitų aktų, kurių atžvilgiu jo kompetencija neginčytina, pobūdžio (žr. 2007 m. gegužės 2 d. EŽTT sprendimą *Behrami ir Behrami prieš Prancūziją ir Saramati prieš Prancūziją, Vokietiją ir Norvegiją*, dar nepaskelbtas *Recueil des arrêts et décisions*, § 151).

312 Iš tikro, nors kai kuriose nagrinėtose bylose Europos Žmogaus Teisių Teismas pripažino neturįs kompetencijos *ratione personae*, jos buvo susijusios su JTO, kaip universaliai organizacijai, siekiančiai kolektyvinio saugumo imperatyvinio tikslo, tiesiogiai priskirtiniais veiksmais, būtent pagalbinio JTO organo, įsteigto pagal Jungtinių

Tautų Chartijos VII skyrių, veiksmams arba veiksmais pagal teisėtą Saugumo Tarybos įgaliojimą, taikant tą patį skyrių, o ne su valstybėms atsakovėms šiame teisme priskirtais veiksmis, nes šie veiksmai vyko ne šių valstybių teritorijoje ir neišplaukė iš jų valdžios institucijų sprendimų.

313 Kita vertus, minėto sprendimo *Behrami ir Behrami prieš Prancūziją ir Saramati prieš Prancūziją, Vokietiją ir Norvegiją* 151 punkte Europos Žmogaus Teisių Teismas nurodė, kad byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi prieš Airiją* (*Recueil des arrêts et décisions 2005-VI*) dėl turto arešto, valstybės atsakovės taikyto savo teritorijoje šios valstybės ministro sprendimu, jis pripažino savo kompetenciją, būtent *ratione personae*, valstybės atsakovės atžvilgiu, nors nagrinėjama priemonė buvo priimta remiantis Bendrijos reglamentu, kuris savo ruožtu priimtas taikant Saugumo Tarybos rezoliuciją.

314 Šiuo atveju reikia pripažinti, kad ginčijamo reglamento negalima laikyti tiesiogiai JTO priskirtinu aktu, kaip vieno iš jos pagalbinių organų, įsteigto pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, veiksmo, arba priimtu vykdant teisėtą Saugumo Tarybos įgaliojimą pagal tą patį skyrių.

315 Be to, bet kuriuo atveju Teisingumo Teismo kompetencijos pareikšti nuomonę dėl ginčijamo reglamento galiojimo klausimas kyla iš esmės kitokiame kontekste.

316 Kaip jau priminta šio sprendimo 281–284 punktuose, Teisingumo Teismo vykdoma bet kurio Bendrijos teisės akto galiojimo pagrindinių teisių atžvilgiu kontrolė turi būti

laikoma iš EB sutarties, kaip autonominės teisinės sistemos, kurios negali pažeisti tarptautinė sutartis, išplaukiančios konstitucinės garantijos išraiška teisės bendrijoje.

317 Iš tikro Teisingumo Teismo kompetencijos klausimas kyla vidinėje ir autonominėje Bendrijos teisinėje sistemoje, kuriai priklauso ginčijamas reglamentas ir kurioje Teisingumo Teismas yra kompetentingas pagrindinių teisių atžvilgiu kontroliuoti Bendrijos aktų galiojimą.

318 Be to, buvo teigiama, kad, atsižvelgiant į pagarbą, kurią Bendrijos institucijos turi rodyti Jungtinių Tautų institucijoms, Teisingumo Teismas turėtų atsisakyti vykdyti ginčijamo reglamento teisėtumo kontrolę pagrindinių teisių atžvilgiu, net jei tokia kontrolė būtų įmanoma, nes Jungtinių Tautų sukurtoje sankcijų sistemoje, būtent atsižvelgiant į peržiūrėjimo procedūrą, kurią jos neseniai gerokai pagerino daugeliu Saugumo Tarybos rezoliucijų, pagrindinės teisės yra pakankamai apsaugotos.

319 Komisijos nuomone, kol šioje sankcijų sistemoje suinteresuotieji asmenys arba organizacijos turi priimtina galimybę būti išklausyti, pasinaudodami administracinės kontrolės mechanizmu, kuris yra Jungtinių Tautų teisinės sistemos dalis, Teisingumo Teismas neturėtų imtis jokių veiksmų.

320 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad nors Saugumo Tarybai priėmus daugelį rezoliucijų iš tikro buvo pakeista ribojančių priemonių sistema, Jungtinių Tautų įsteigta tiek įrašyti į sąrašą, tiek išbraukti iš jo (būtent žr. 2006 m. gruodžio 19 d. Rezoliuciją 1730 (2006) ir 2006 m. gruodžio 22 d. Rezoliuciją 1735 (2006)), šie pakeitimai padaryti jau priėmus ginčijamą reglamentą, todėl nagrinėjant šiuos apeliacinius skundus į juos iš principo atsižvelgti nereikia.

- 321 Bet kuriuo atveju Sankcijų komiteto peržiūrėjimo procedūros egzistavimas šios Jungtinių Tautų sistemos kontekste, net atsižvelgiant į jos nesenus pakeitimus, negali būti bendro imuniteto nuo jurisdikcijos Bendrijos vidaus teisinėje sistemoje priežastis.
- 322 Iš tikro toks imunitetas, kuris būtų didelė EB sutartyje numatytos pagrindinių teisių apsaugos sistemos išimtis, nėra pagrįstas, nes ši patikrinimo procedūra aiškiai nesuteikia teisminės apsaugos garantijų.
- 323 Nors bet kuris asmuo ar organizacija gali tiesiogiai kreiptis į Sankcijų komitetą per vadinamąją „centrinę“ tašką pateikdama prašymą išbraukti iš sąrašo, reikia pripažinti, kad šio komiteto procedūra iš esmės lieka diplomatinė ir tarpvalstybinė, nes suinteresuotieji asmenys ar organizacijos neturi realios galimybės ginti savo teisių, o šis komitetas priima sprendimus bendru sutarimu, kiekvienam nariui turint veto teisę.
- 324 Šiuo klausimu iš Sankcijų komiteto gairių su naujausiais 2007 m. vasario 12 d. pakeitimais išplaukia, kad prašymą išbraukti pateikęs ieškovas nei kaip nors gali užtikrinti savo teisių Sankcijų komiteto procedūroje, nei būti šiais tikslais atstovaujamas, nes tik jo pilietybės arba gyvenamosios vietos valstybė turi galimybę prireikus pateikti pastabas dėl šio prašymo.
- 325 Be to, šios gairės Sankcijų komiteto neįpareigoja nei pranešti tam ieškovui priežastis ir įrodymus, pagrindžiančius jo įrašymą į sąrašą, nei leisti net ribotai susipažinti su šiais duomenimis. Galiausiai šis komitetas neturi jokios pareigos motyvuoti sprendimą atmesti prašymą išbraukti.

326 Iš to, kas nurodyta, išplaukia, kad pagal EB sutartimi jiems suteiktą kompetenciją Bendrijos teismai privalo užtikrinti iš principo visišką visų Bendrijos teisės aktų teisėtumo kontrolę pagrindinių teisių, kurios yra sudėtinė bendrųjų Bendrijos teisės principų dalis, atžvilgiu, įskaitant tokius Bendrijos aktus, kuriais, kaip ginčijamu reglamentu, siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtas Saugumo Tarybos rezoliucijas.

327 Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo *Kadi* 212–231 punktuose ir skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 263–282 punktuose nusprendamas, kad iš santykius tarp Jungtinių Tautų tarptautinės teisės sistemos ir Bendrijos teisės sistemos reglamentuojančių principų išplaukia, jog ginčijamo reglamento, kai juo siekiama įgyvendinti pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtą Saugumo Tarybos rezoliuciją, kuri šiuo klausimu nesuteikia jokios pasirinkimo laisvės, vidinis teisėtumas teismo gali būti tikrinamas tik jo suderinamumo su *jus cogens* normomis atžvilgiu.

328 Taigi apeliančių skundų pagrindai šiuo klausimu yra pagrįsti, todėl skundžiamus sprendimus šiuo atžvilgiu reikia panaikinti.

329 Iš to išplaukia, kad nebereikia nagrinėti priekaištų dėl skundžiamų sprendimų dalies, susijusios su ginčijamo reglamento kontrole tarptautinės teisės *jus cogens* normų atžvilgiu ir todėl šiuo klausimu nebereikia nagrinėti Jungtinės Karalystės priešpriešinio apeliacinio skundo.

330 Be to, kadangi tolesnėje skundžiamų sprendimų dalyje, susijusioje su konkrečiomis apeliančių nurodytomis pagrindinėmis teisėmis, Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo ginčijamo reglamento teisėtumą vien šių taisyklių atžvilgiu, nors jis turėjo atlikti

iš principo išsamų tyrimą pagrindinių teisių, išplaukiančių iš bendrųjų Bendrijos teisės principų, atžvilgiu, taip pat reikia panaikinti šią tolesnę šių sprendimų dalį.

Dėl ieškinių Pirmosios instancijos teismui

- 331 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmosios pastraipos antrą sakinį Pirmosios instancijos teismo sprendimo panaikinimo atveju Teisingumo Teismas gali priimti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti.
- 332 Šiuo atveju Teisingumo Teismas mano, kad dėl apeliančių pateiktų ieškinių dėl ginčijamo reglamento panaikinimo šioje bylos stadijoje galima priimti galutinį sprendimą.
- 333 Pirma, reikia išnagrinėti Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* priekaištus, kuriuos jie pateikia dėl teisės į gynybą, būtent teisės būti išklausytam ir teisės į veiksmingą teisminę kontrolę pažeidimo, kilusio pritaikius lėšų įšaldymo priemones, jiems nustatytas ginčijamu reglamentu.
- 334 Šiuo klausimu, atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes, kuriomis apeliančių vardai buvo įrašyti į asmenų ir subjektų, kuriems taikomos ribojančios priemonės, sąrašą, esantį ginčijamo reglamento I priede, reikia nuspręsti, kad jų teisė į gynybą, būtent teisė būti išklausytam ir teisė į veiksmingą teisminę kontrolę, buvo aiškiai pažeistos.

335 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką veiksmingos teisminės apsaugos principas yra bendrasis Bendrijos teisės principas, kylantis iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų, įtvirtintas EŽTK 6 ir 13 straipsniuose ir dar kartą patvirtintas 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1) 47 straipsnyje (žr. 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Unibet*, C-432/05, Rink. p. I-2271, 37 punktą).

336 Be to, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo praktiką kitose srityse (žr., pavyzdžiui, 1987 m. spalio 15 d. Sprendimo *Heylens ir kt.*, 222/86, Rink. p. 4097, 15 punktą ir 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P iki C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 462 ir 463 punktus), šiuo atveju reikia padaryti išvadą, kad teisminės apsaugos, kuri turi būti vykdoma, be kita ko, motyvų, kuriais šiuo atveju grindžiamas asmens arba organizacijos vardo įrašymas į ginčijamo reglamento I priede esantį sąrašą, dėl kurio atitinkamiems asmenims taikoma ribojančių priemonių visuma, teisėtumo atžvilgiu, veiksmingumas reiškia, kad atitinkama Bendrijos institucija privalo šiuos motyvus pranešti suinteresuotajam asmeniui arba organizacijai, kai tik įmanoma, arba įrašymo momentu, arba bent jau kuo greičiau po to, kad suinteresuotieji asmenys galėtų pasinaudoti teise kreiptis į teismą per nustatytą terminą.

337 Šios pareigos pranešti motyvus laikymasis būtinas ir tam, kad asmenys, kuriems ribojančios priemonės taikomos, galėtų kuo geresnėmis sąlygomis ginti savo teises ir visiškai susipažinę su informacija nuspręsti, ar reikia kreiptis į Bendrijos teismą (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Heylens ir kt.* 15 punktą), ir tam, kad pastarasis galėtų visiškai vykdyti atitinkamo Bendrijos akto teisėtumo kontrolę, o tai jis privalo daryti pagal EB sutartį.

338 Dėl teisės į gynybą ir, visų pirmą, teisės būti išklausytam, pažymėtina, kad tokių ribojančių priemonių, kokiais nustato ginčijamas reglamentas, atveju iš Bendrijos institucijų nereikalaujama šių motyvų pranešti iš anksto, iki asmenį arba organizaciją įrašant į šį sąrašą.

- 339 Kaip skundžiamo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat* 308 punkte nurodė Pirmosios instancijos teismas, toks išankstinis pranešimas pakenktų šiuo reglamentu nustatytų lėšų ir ekonominių išteklių išaldymo priemonių veiksmingumui.
- 340 Siekiant šio reglamento tikslo, šios priemonės savo pobūdžiu turi būti netikėtos ir, kaip Teisingumo Teismas jau yra nurodęs, nedelsiant taikomos (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Möllendorf ir Möllendorf-Niehuus* 63 punktą).
- 341 Dėl priežasčių, taip pat susijusių su ginčijamo reglamento tikslu ir jame numatytų priemonių veiksmingumu, Bendrijos institucijos neprivalėjo ir išklausti apelianų iki jų vardus įrašant į šio reglamento I priede esantį sąrašą.
- 342 Be to, Bendrijos akto, kuriuo siekiama įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją, priimtą kovos su terorizmu kontekste, atveju viršesni su saugumu ar Bendrijos ir jos valstybių narių užsienio santykiais susiję motyvai gali neleisti suinteresuotiesiems asmenims perduoti kai kurios informacijos ir išklausti dėl jos teikiamus jų paaiškinimus.
- 343 Tačiau, kalbant apie veiksmingos teisinės apsaugos principo laikymąsi, tai nereiškia, kad tokioms ribojančioms priemonėms, kokias nustato ginčijamas reglamentas, netaikoma jokia Bendrijos teismo kontrolė, jei teigiama, kad jas numatantis aktas yra susijęs su nacionaliniu saugumu arba terorizmu.

344 Tačiau tokiu atveju Bendrijos teismas, vykdydamas teisminę kontrolę, turi įgyvendinti priemones, kurios leistų suderinti, viena vertus, teisėtą saugumo rūpestį dėl informacijos, į kurią atsižvelgta priimant susijusį aktą, pobūdžio ir šaltinių ir, antra vertus, būtinybę leisti teisės subjektui pakankamai pasinaudoti procedūros taisyklėmis (šiuo klausimu žr. 1996 m. lapkričio 15 d. EŽTT sprendimą *Chahal prieš Jungtinę Karalystę*, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, § 131).

345 Šioje byloje pirmiausia reikia konstatuoti, kad nei ginčijamas reglamentas, nei Bendroji pozicija 2002/402, į kurią jis nukreipia, nenumato informacijos, kuria grindžiamas suinteresuotųjų asmenų vardų įrašymas į šio reglamento I priedą, pateikimo procedūros ir šių asmenų išklausymo nei įrašymo momentu, nei vėliau.

346 Dar reikia pažymėti, kad Taryba apeliants nekad nepranešė juos kaltinančios informacijos, kuria pagrįstas jų vardų įrašymas į ginčijamo reglamento I priedą, ir dėl šios priežasties – apie jame numatytų ribojančių priemonių taikymą.

347 Neginčijama, kad apeliants šiuo klausimu nebuvo pateikta jokios informacijos nei Reglamente Nr. 467/2001, pakeistame atitinkamai Reglamentais Nr. 2062/2001 ir Nr. 2199/2001, kuriuose jų vardai buvo pirmą kartą paminėti asmenų, įstaigų ir subjektų, kuriems taikomas lėšų įšaldymas, sąraše, nei ginčijamame reglamente, nei kada nors vėliau.

348 Kadangi Taryba apeliants nepranešė apie įrodymus, kuriais grindžiamos jiems pritaikytos ribojančios priemonės, ir nesuteikė galimybės susipažinti su šia informacija per protingą terminą pritaikius šias priemones, apeliantai realiai negalėjo išsakyti

savo nuomonės šiuo klausimu. Dėl šios priežasties buvo pažeista apeliančių teisė į gynybą, pirmiausia teisė būti išklausytiems.

349 Be to, nepranešus apie prieš juos surinktus įrodymus ir atsižvelgiant į šio sprendimo 336 ir 337 punktuose jau minėtus ryšius tarp teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą, apeliantai taip pat negalėjo tinkamomis sąlygomis ginti savo teisių Bendrijos teisme šios informacijos atžvilgiu, taigi reikia pripažinti, kad buvo pažeista ši teisė į veiksmingą teisminę apsaugą.

350 Galiausiai reikia pripažinti, kad šis pažeidimas nebuvo ištaisytas procese dėl šių ieškinių. Kadangi pagal principinę Tarybos nuomonę Bendrijos teismas negali tikrinti jokios tokio pobūdžio informacijos, ji jos nepateikė.

351 Taigi Teisingumo Teismas turi tik pripažinti, kad jis negali patikrinti ginčijamo reglamento teisėtumo tiek, kiek jis susijęs su apeliантаis, ir taip pat dėl šios priežasties reikia padaryti išvadą, kad šiuo atveju buvo pažeista ir jų pagrindinė teisė į veiksmingą teisminę apsaugą.

352 Todėl reikia nuspręsti, kad ginčijamas reglamentas tiek, kiek jis susijęs su apeliантаis, buvo priimtas nepateikiant jokios garantijos dėl juos kaltinančios informacijos suteikimo ar jų išklausymo šiuo klausimu; taigi reikia padaryti išvadą, kad šis reglamentas buvo priimtas taikant procedūrą, kurios metu nesilaikyta jų pagrindinių gynybos teisių, o dėl to pažeistas ir veiksmingos teisminės apsaugos principas.

- 353 Iš viso to, kas nurodyta, išplaukia, kad pagrįsti yra pagrindai, kuriuos Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* nurodo savo ieškinuose dėl ginčijamo reglamento panaikinimo, susiję su jų teisės į gynybą, būtent teisės būti išklausytiems ir veiksmingos teisminės apsaugos principo pažeidimu.
- 354 Antra, reikia išnagrinėti Y. A. Kadi nurodomą ieškinio pagrindą dėl teisės į nuosavybę pažeidimo ginčijamu reglamentu nustatytais įšaldymo priemonėmis.
- 355 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisė į nuosavybę yra vienas bendrųjų Bendrijos teisės principų. Tačiau šis principas nėra absoliuti teisė ir turi būti vertinamas pagal jo socialinę funkciją. Todėl gali būti nustatyti naudojimosi teise į nuosavybę apribojimai, jeigu jie faktiškai atitinka Bendrijos siekiamus bendrojo intereso tikslus ir siekiamo tikslo atžvilgiu nėra neproporcingas bei neleistinas kišimasis, iš esmės pažeidžiantis šios garantuojamos teisės esmę (žr., be kita ko, minėto sprendimo *Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia ir ERSA* 119 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką; taip pat šiuo klausimu dėl ribojančių priemonių režimo žr. minėto sprendimo *Bosphorus* 21 punktą).
- 356 Nustatant pagrindinės teisės į nuosavybę, kuri yra bendrasis Bendrijos teisės principas, apimtį reikia atsižvelgti būtent į EŽTK pirmojo papildomo protokolo 1 straipsnį, kuriame ji įtvirtinta.
- 357 Taigi reikia išnagrinėti, ar ginčijamame reglamente numatyta įšaldymo priemonė yra neproporcingas ir netoleruotinas kišimasis, pažeidžiantis pačią pagrindinės asmenų, kurie, kaip antai Y. A. Kadi, minimi šio reglamento I priede esančiame sąraše, teisės į nuosavybę esmę.

358 Ši iššaldymo priemonė yra apsaugos priemonė, kuria nuosavybė iš šių asmenų nėra atimama. Tačiau šia priemone neabejotinai apribojamas Y. A. Kadi naudojimasis teise į nuosavybę, o šis apribojimas, be to, laikytinas žymiu, atsižvelgiant į bendrą iššaldymo priemonės apimtį ir aplinkybę, kad ji taikoma nuo 2001 m. spalio 20 dienos.

359 Todėl kyla klausimas, ar toks Y. A. Kadi teisės į nuosavybę įgyvendinimo apribojimas gali būti pateisintas.

360 Šiuo klausimu pagal Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką turi egzistuoti protingas proporcingas santykis tarp naudojamų priemonių ir siekiamo tikslo. Todėl reikia nustatyti, ar išlaikyta pusiausvyra tarp bendrojo intereso reikalavimų ir suinteresuotų asmenų intereso. Tačiau teisės aktų leidėjas turi turėti didelę diskreciją tiek pasirinkdamas įgyvendinimo priemones, tiek nuspręsdamas, ar jų pasekmės yra pateisinamos bendruoju interesu, siekiant atitinkamų teisės aktų tikslo (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2007 m. rugpjūčio 30 d. EŽTT sprendimą *J. A. PYE (Oxford) Ltd. ir J. A. PYE (Oxford) Land Ltd. prieš Jungtinę Karalystę*, dar nepaskelbtas *Recueil des arrêts et décisions*, §§ 55 ir 75).

361 Kaip Teisingumo Teismas jau nusprendė dėl kitos ekonominio pobūdžio ribojančių Bendrijos priemonių, taip pat įgyvendinančių pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtas Saugumo Tarybos rezoliucijas, sistemos, Bendrijos akto, koks yra ginčijamas reglamentas, tikslo svarba pateisina net sunkias neigiamas pasekmes kai kuriems ūkio subjektams, įskaitant tuos, kurie visiškai neatsako už situaciją, dėl kurios buvo priimtos atitinkamos priemonės, bet kuriuos šios priemonės paveikia, konkrečiai – jų nuosavybės teises (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Bosphorus* 22 ir 23 punktus).

362 Šiuo atveju ribojančios priemonės, numatytos ginčijamame reglamente, padeda Bendrijos mastu įgyvendinti ribojančias priemones, kurias Saugumo Taryba nusprendė taikyti Osama bin Ladenui, *Al-Qaida* tinklui, Talibanui ir kitiems su jais susijusiems asmenims, grupėms, įmonėms ir organizacijoms.

363 Atsižvelgiant į bendrojo intereso tikslą, kuris tarptautinei bendrijai toks pat svarbus kaip ir pagal Jungtinių Tautų Chartiją panaudojant visas priemones kovai su grėsme tarptautinei taikai ir saugumui, kurią sukelia terorizmo aktai, asmenų, kuriuos Saugumo Taryba arba Sankcijų komitetas nurodė kaip susijusius su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ar Talibanu, lėšų, finansinio turto ir kitų ekonominių išteklių išaldymas savaime nelaikytinas netinkamu ar neproporcingu (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Bosphorus* 26 punktą ir minėtą EŽTT sprendimą *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi prieš Airiją*, § 167).

364 Šiuo požiūriu taip pat reikia atsižvelgti į tai, kad ginčijamo reglamento redakcija po pakeitimų, padarytų Reglamentu Nr. 561/2003, priimtu po Rezoliucijos 1452 (2002), tarp kitų leidžiančių nukrypti nuostatų ir išlygų numato, kad suinteresuotųjų asmenų prašymu ir akivaizdžiai neprieštaraujant Sankcijų komitetui kompetentingos nacionalinės institucijos neįšaldo lėšų, reikalingų padengti esmines išlaidas, įskaitant mokėjimą už maisto produktus, nuomą, gydymo išlaidas, mokesčius ar komunalines paslaugas. Be to, lėšos, reikalingos bet kokioms kitoms „ypatingoms išlaidoms“, gali būti nebeįšaldomos gavus Sankcijų komiteto leidimą.

365 Be to, reikia pažymėti, kad Saugumo Tarybos rezoliucijos, kurias siekiama įgyvendinti ginčijamu reglamentu, numato bendrosios jose įtvirtintų priemonių sistemos periodinio peržiūrėjimo mechanizmą ir procedūrą, kuri suinteresuotiesiems asmenims leidžia bet kuriuo metu dėl savo atvejo Sankcijų komitetui pateikti prašymą peržiūrėti, kurį dabar galima tiesiogiai siųsti šiam komitetui per vadinamąjį „centrinį“ tašką.

- 366 Iš to reikia padaryti išvadą, kad ginčijamu reglamentu nustatomos ribojančios priemonės yra nuosavybės teisės apribojimas, kuris iš principo gali būti pateisinamas.
- 367 Be to, reikia išnagrinėti, ar šį reglamentą taikant Y. A. Kadi konkrečiu atveju nebuvo pažeista jo teisė į nuosavybę.
- 368 Šiuo klausimu reikia priminti, kad taikomos procedūros turi suinteresuotajam asmeniui taip pat suteikti tinkamą galimybę pateikti savo argumentus kompetentingoms institucijoms. Kad būtų laikomasi šios sąlygos, kuri yra iš EŽTK protokolo Nr. 1 1 straipsnio kylantis reikalavimas, taikomas procedūras reikia vertinti bendrai (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2002 m. gegužės 21 d. EŽTT sprendimą *Jokela prieš Suomiją*, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-IV, § 45 ir jame nurodyta teismų praktika, ir § 55).
- 369 Ginčijamas reglamentas tiek, kiek jis susijęs su Y. A. Kadi, buvo priimtas pastarajam nepateikiant jokios garantijos, jam suteikiančios galimybę pateikti savo argumentus kompetentingoms institucijoms, nors jo nuosavybės teisių apribojimas laikytinas žymiu, atsižvelgiant į jo atžvilgiu priimtų ribojančių priemonių bendrą apimtį ir realią trukmę.
- 370 Todėl reikia padaryti išvadą, kad nagrinėjamomis aplinkybėmis ginčijamame reglamente numatytų ribojančių priemonių taikymas Y. A. Kadi atžvilgiu dėl jo įtraukimo į ginčijamo reglamento I priede esantį sąrašą yra nepateisinamas jo nuosavybės teisės apribojimas.
- 371 Taigi Y. A. Kadi ieškinio pagrindas, grindžiamas pagrindinės teisės į nuosavybę pažeidimu, yra pagrįstas.

372 Iš viso to, kas nurodyta, išplaukia, kad ginčijamas reglamentas turi būti panaikintas tiek, kiek jis susijęs su apeliантаis.

373 Tačiau ginčijamo reglamento panaikinimo šia dalimi neatidėliotinas poveikis galėtų padaryti rimtą ir nepataisomą žalą ribojančių priemonių, kurios nustatytos šiuo reglamentu ir turi būti įgyvendinamos Bendrijos, veiksmingumui, nes iki jo galimo pakeitimo nauju reglamentu Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* galėtų imtis priemonių, siekdami išvengti, kad lėšų išaldymo priemonės jiems dar galėtų būti taikomos.

374 Be to, kadangi iš šio sprendimo išplaukia, kad ginčijamas reglamentas turi būti panaikintas tiek, kiek jis susijęs su apeliантаis, dėl šiuo reglamentu nustatytų ribojančių priemonių priėmimo procedūrai taikomų principų pažeidimo, neatmestina, kad tokių priemonių taikymas apeliантаms vis dėlto yra pateisinamas iš esmės.

375 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, pagal EB 231 straipsnį ginčijamo reglamento pasekmes tiek, kiek jame apeliантаų vardai įrašyti į jo I priede esantį sąrašą, reikia palikti galioti trumpą laiką, kuris turi būti nustatytas taip, kad Tarybai leistų ištaisyti nustatytus pažeidimus ir kartu tinkamai atsižvelgti į didelį aptariamų ribojančių priemonių poveikį apeliантаų teisėms ir laisvėms.

376 Tokiomis aplinkybėmis EB 231 straipsnis bus teisingai pritaikytas, ginčijamo reglamento pasekmes tiek, kiek jos susijusios su apeliантаis, paliekant galioti ne ilgiau kaip tris mėnesius nuo šio sprendimo paskelbimo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 377 Pagal Procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, jis sprendžia išlaidų klausimą. Pagal to paties reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. 69 straipsnio 4 dalies pirmojoje pastraipoje numatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.
- 378 Kadangi Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* apeliaciniai skundai patenkinti ir ginčijamas reglamentas panaikintas tiek, kiek jis su jais susijęs, iš Tarybos ir Komisijos, be jų pačių bylinėjimosi išlaidų, reikia priteisti po pusę Y. A. Kadi ir *Al Barakaat* bylinėjimosi išlaidų, patirtų tiek pirmojoje instancijoje, tiek šiame apeliaciniame procese, kaip apeliantai to prašė.
- 379 Jungtinė Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas tiek pirmojoje, tiek apeliacinėje instancijoje.
- 380 Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas apeliaciniame procese.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Panaikinti 2005 m. rugsėjo 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimus *Kadi prieš Tarybą ir Komisiją* (T-315/01) ir *Yusuf ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* (T-306/01).

2. Panaikinti 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Osama bin Laden, Al-Qaida tinklu ir Talibanu, ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą, tiek, kiek jis susijęs su Y. A. Kadi ir *Al Barakaat International Foundation*.
3. Reglamento Nr. 881/2002 pasekmės, susijusios su Y. A. Kadi ir *Al Barakaat International Foundation*, paliekamos galioti ne ilgiau negu tris mėnesius nuo šio sprendimo paskelbimo.
4. Be savo bylinėjimosi išlaidų, Europos Sąjungos Taryba ir Europos Bendrijų Komisija padengia po pusę Y. A. Kadi ir *Al Barakaat International Foundation* bylinėjimosi išlaidų tiek pirmojoje instancijoje, tiek šiame apeliaciniame procese.
5. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas tiek pirmojoje instancijoje, tiek šiame apeliaciniame procese.
6. Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.